

Dziennik Urzędowy Unii Europejskiej

C 204

Wydanie polskie

Informacje i zawiadomienia

Tom 54

9 lipca 2011

Powiadomienie nr

Spis treści

Strona

IV Informacje

INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH UNII EUROPEJSKIEJ

Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej

2011/C 204/01	Ostatnia publikacja Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w <i>Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej</i> Dz.U. C 194 z 2.7.2011.....	1
---------------	--	---

V Ogłoszenia

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

Trybunał Sprawiedliwości

2011/C 204/02	Sprawa C-47/08: Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 24 maja 2011 r. — Komisja Europejska przeciwko Królestwu Belgii (Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Artykuł 43 WE — Swoboda przedsiębiorczości — Notariusze — Warunek przynależności państwowej — Artykuł 45 WE — Udział w wykonywaniu władzy publicznej — Dyrektywa 89/48/EWG)	2
2011/C 204/03	Sprawa C-50/08: Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 24 maja 2011 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Francuskiej (Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Artykuł 43 WE — Swoboda przedsiębiorczości — Notariusze — Warunek przynależności państwowej — Artykuł 45 WE — Udział w wykonywaniu władzy publicznej)	2

PL

Cena:
3 EUR

(Ciąg dalszy na następnej stronie)

2011/C 204/04	Sprawa C-51/08: Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 24 maja 2011 r. — Komisja Europejska przeciwko Wielkiemu Księstwu Luksemburga (Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Artykuł 43 WE — Swoboda przedsiębiorczości — Notariusze — Warunek przynależności państwowej — Artykuł 45 WE — Udział w wykonywaniu władzy publicznej — Dyrektywa 89/48/EWG)	3
2011/C 204/05	Sprawa C-52/08: Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 24 maja 2011 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Portugalskiej (Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Notariusze — Dyrektywa 2005/36/WE)	3
2011/C 204/06	Sprawa C-53/08: Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 24 maja 2011 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Austrii (Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Artykuł 43 WE — Swoboda przedsiębiorczości — Notariusze — Warunek przynależności państwowej — Artykuł 45 WE — Udział w wykonywaniu władzy publicznej — Dyrektywy 89/48/EWG i 2005/36/WE)	4
2011/C 204/07	Sprawa C-54/08: Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 24 maja 2011 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Federalnej Niemiec (Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Artykuł 43 WE — Swoboda przedsiębiorczości — Notariusze — Warunek przynależności państwowej — Artykuł 45 WE — Udział w wykonywaniu władzy publicznej — Dyrektywy 89/48/EWG i 2005/36/WE).....	4
2011/C 204/08	Sprawa C-61-08: Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 24 maja 2011 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Greckiej (Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Artykuł 43 WE — Swoboda przedsiębiorczości — Notariusze — Warunek przynależności państwowej — Artykuł 45 WE — Udział w wykonywaniu władzy publicznej — Dyrektywa 89/48/EWG)	5
2011/C 204/09	Sprawa C-83/09 P: Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 24 maja 2011 r. — Komisja Europejska przeciwko Kronoply GmbH & Co. KG, Kronotex GmbH & Co. KG, Zellstoff Stendal GmbH, Republice Federalnej Niemiec, Land Sachsen-Anhalt (Odwołanie — Pomoc państwa — Artykuł 88 ust. 2 i 3 WE — Rozporządzenie (WE) nr 659/1999 — Decyzja o niewnoszeniu zastrzeżeń — Skarga o stwierdzenie nieważności — Przesłanki dopuszczalności — Dopuszczalne podstawy stwierdzenia nieważności — Pojęcie strony zainteresowanej — Stosunek konkurencji — Wpływ — Rynek zaopatrzenia)	5
2011/C 204/10	Sprawa C-115/09: Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 12 maja 2011 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberverwaltungsgericht für das Land Nordrhein-Westfalen — Niemcy) — Bund für Umwelt und Naturschutz Deutschland, Landesverband Nordrhein-Westfalen e.V. przeciwko Bezirksregierung Arnsberg (Dyrektywa 85/337/EWG — Ocena skutków dla środowiska — Konwencja z Aarhus — Dyrektywa 2003/35/WE — Dostęp do wymiaru sprawiedliwości — Pozarządowe organizacje ochrony środowiska)	6
2011/C 204/11	Sprawa C-176/09: Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 12 maja 2011 r. — Wielkie Księstwo Luksemburga przeciwko Parlamentowi Europejskiemu i Radzie Unii Europejskiej (Skarga o stwierdzenie nieważności — Dyrektywa 2009/12/WE — Opłaty lotniskowe — Zakres stosowania — Porty lotnicze obsługujące rocznie ponad 5 milionów pasażerów oraz porty lotnicze o największym ruchu pasażerskim w skali roku w każdym państwie członkowskim — Ważność — Zasady równego traktowania, proporcjonalności i pomocniczości)	6
2011/C 204/12	Sprawa C-376/09: Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 19 maja 2011 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Malty (Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Rozporządzenie (WE) nr 2037/2000 — Artykuł 4 ust. 4 ppkt v) i art. 16 — Obowiązek wycofania z użytku systemów przeciwpożarowych i gaśnic zawierających halony przeznaczonych do zastosowań niekrytycznych na pokładach statków — Wyjątki — Krytyczne zastosowanie halonów 1301 i 2402).....	7
2011/C 204/13	Sprawa C-410/09: Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 12 maja 2011 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sąd Najwyższy — Rzeczpospolita Polska) — Polska Telefonia Cyfrowa sp. z o.o. przeciwko Prezesowi Urzędu Komunikacji Elektronicznej (Akt dotyczący warunków przystąpienia do Unii Europejskiej — Artykuł 58 — Dyrektywa 2002/21/WE — Wytyczne Komisji — Brak publikacji w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej w języku państwa członkowskiego — Możliwość powołania się)	7

2011/C 204/14	Sprawa C-441/09: Wyrok Trybunału (siódma izba) z dnia 12 maja 2011 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Austrii (Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Podatek od wartości dodanej — Dyrektywa 2006/112/WE — Stosowanie obniżonej stawki — Żywe zwierzęta, zazwyczaj przeznaczone do wykorzystania w przygotowywaniu środków spożywczych dla ludzi i zwierząt — Dostawa, przywóz i nabycie określonych zwierząt żywych, a w szczególności koni) ...	8
2011/C 204/15	Sprawa C-452/09: Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 19 maja 2011 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Corte di Appello di Firenze — Włochy) — Tonina Enza Iaia, Andrea Moggio, Ugo Vassalle przeciwko Ministero dell'Istruzione, dell'Università e della Ricerca, Ministero dell'Economia e delle Finanze, Università degli studi di Pisa (Dyrektywa 82/76/EWG — Swoboda przedsiębiorczości i swoboda świadczenia usług — Lekarze — Uzyskanie tytułu specjalisty — Wynagrodzenie w okresie szkolenia — Przedawnienie po pięciu latach prawa do wypłaty okresowego wynagrodzenia)	8
2011/C 204/16	Sprawa C-453/09: Wyrok Trybunału (siódma izba) z dnia 12 maja 2011 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Federalnej Niemiec (Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Podatek od wartości dodanej — Dyrektywa 2006/112/WE — Stosowanie obniżonej stawki — Żywe zwierzęta, zazwyczaj przeznaczone do wykorzystania w przygotowaniu środków spożywczych dla ludzi i zwierząt — Dostawa, przywóz i nabycie określonych żywych zwierząt, a w szczególności koni)	9
2011/C 204/17	Sprawa C-122/10: Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 12 maja 2011 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Marknadsdomstolen — Szwecja) — Konsumentombudsmannen przeciwko Ving Sverige AB (Odesłanie prejudycjalne — Dyrektywa 2005/29/WE — Artykuł 2 lit. i) oraz art. 7 ust. 4 — Komunikat handlowy opublikowany w gazecie — Pojęcie zaproszenia do dokonania zakupu — Cena wyjściowa — Informacje, które powinny być ujęte w zaproszeniu do dokonania zakupu)	9
2011/C 204/18	Sprawa C-184/10: Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 19 maja 2011 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bayerischer Verwaltungsgerichtshof — Niemcy) — Mathilde Grasser przeciwko Freistaat Bayern (Dyrektywa 91/439/EWG — Wzajemne uznawanie praw jazdy — Prawo jazdy wydane przez państwo członkowskie z naruszeniem warunku miejsca zamieszkania — Odmowa uznania przez przyjmujące państwo członkowskie oparta wyłącznie na naruszeniu warunku miejsca zamieszkania)	10
2011/C 204/19	Sprawy połączone C-256/10 i 261/10: Wyrok Trybunału (siódma izba) z dnia 19 maja 2011 r. (wnioski o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożone przez Tribunal Superior de Justicia de Castilla y León — Hiszpania) — David Barcenilla Fernández (C-256/10), Pedro Antonio Macedo Lozano (C-261/10) przeciwko Gerardo García SL (Dyrektywa 2003/10/WE — Wartości ekspozycji — Hałas — Ochronnik słuchu — Skuteczność)	11
2011/C 204/20	Sprawa C-308/10 P: Wyrok Trybunału (ósma izba) z dnia 19 maja 2011 r. — Union Investment Privatfonds GmbH przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory), Unice-Cartão International De Crédito SA (Odwołanie — Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Rozporządzenie (WE) nr 40/94 — Artykuł 74 ust. 2 — Dowody na poparcie sprzeciwu nieprzedstawione w wyznaczonym w tym celu terminie — Nieuwzględnienie — Zakres swobodnej oceny przysługujący izbie odwoławczej)	11
2011/C 204/21	Sprawa C-423/10: Wyrok Trybunału (ósma izba) z dnia 18 maja 2011 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Finanzgericht Düsseldorf — Niemcy) — Finanzgericht Düsseldorf Delphi Deutschland GmbH przeciwko Hauptzollamt Düsseldorf (Wspólna Taryfa Celną — Nomenklatura scalona — Klasyfikacja taryfowa — Złącza elektryczne — Podpozycja 8536 69 — Wtyki i gniazda wtykowe)	12
2011/C 204/22	Sprawa C-133/11: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesgerichtshof (Niemcy) w dniu 18 marca 2011 r. — Folien Fischer AG i Fofitec AG przeciwko RITRAMA SpA	12

2011/C 204/23	Sprawa C-151/11: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landgericht Frankfurt am Main (Niemcy) w dniu 28 marca 2011 r. — Condor Flugdienst GmbH przeciwko Jürgenowi Dörschelowi	12
2011/C 204/24	Sprawa C-152/11: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Arbeitsgerichts München (Niemcy) w dniu 28 marca 2011 r. — Johann Odar przeciwko Baxter Deutschland GmbH	13
2011/C 204/25	Sprawa C-160/11: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Naczelny Sąd Administracyjny (Rzeczpospolita Polska) w dniu 1 kwietnia 2011 r. — Bawaria Motors Sp. z o.o. i Minister Finansów	13
2011/C 204/26	Sprawa C-175/11: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez High Court of Ireland w dniu 13 kwietnia 2011 r. — HID i BA przeciwko Refugee Applications Commissioner, Refugee Appeals Tribunal, Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General	14
2011/C 204/27	Sprawa C-190/11: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberster Gerichtshof (Austria) w dniu 22 kwietnia 2011 r. — Daniela Mühlleitner przeciwko Ahmadowi Yusufiemu i Wadatowi Yusufiemu	14
2011/C 204/28	Sprawa C-193/11: Skarga wniesiona w dniu 20 kwietnia 2011 r. — Komisja Europejska przeciwko Rzeczypospolitej Polskiej	15
2011/C 204/29	Sprawa C-200/11 P: Odwołanie od wyroku Sądu (ósma izba) wydanego w dniu 3 lutego 2011 r. w sprawie T-3/09 Republika Włoska przeciwko Komisji Europejskiej, wniesione w dniu 28 kwietnia 2011 r. przez Republikę Włoską	15
2011/C 204/30	Sprawa C-201/11 P: Odwołanie od wyroku Sądu (siódmej izby) wydanego w dniu 17 lutego 2011 r. w sprawie T-55/08, Union of European Football Associations (UEFA) przeciwko Komisji Europejskiej, wniesione w dniu 27 kwietnia 2011 r. przez Union of European Football Associations (UEFA)	16
2011/C 204/31	Sprawa C-231/11 P: Odwołanie od wyroku Sądu (druga izba) wydanego w dniu 3 marca 2011 r. w sprawach połączonych od T-122/07 do T-124/07 Siemens AG Österreich i in. przeciwko Komisji, wniesione w dniu 13 maja 2011 r. przez Komisję Europejską	17
2011/C 204/32	Sprawa C-232/11 P: Odwołanie od wyroku Sądu (druga izba) wydanego w dniu 3 marca 2011 r. w sprawach połączonych od T-122/07 do T-124/07 Siemens AG Österreich i in. przeciwko Komisji, wniesione w dniu 16 maja 2011 r. przez Siemens Transmission & Distribution Ltd	18
2011/C 204/33	Sprawa C-233/11 P: Odwołanie od wyroku Sądu (druga izba) wydanego w dniu 3 marca 2011 r. w sprawach połączonych od T-122/07 do T-124/07 Siemens AG Österreich i in. przeciwko Komisji, wniesione w dniu 16 maja 2011 r. przez Siemens Transmission & Distribution SA i Nuova Magrini Galileo SpA	18

Sąd

2011/C 204/34	Sprawy połączone T-109/05 i T-444/05: Wyrok Sądu z dnia 24 maja 2011 r. — NLG przeciwko Komisji (Dostęp do dokumentów — Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 — Dokumenty dotyczące składników kosztów wynikających z zobowiązań z zakresu usług publicznych w dziedzinie pomocy państwa — Odmowa dostępu — Wyjątek dotyczący ochrony interesów handlowych osoby trzeciej — Tajemnica zawodowa — Obowiązek uzasadnienia — Równość traktowania — Dokumenty pochodzące od państwa członkowskiego)	20
---------------	--	----

2011/C 204/35	Sprawa T-250/08: Wyrok Sądu z dnia 24 maja 2011 r. — Batchelor przeciwko Komisji (Dostęp do dokumentów — Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 — Dokumenty wymieniane w ramach oceny zgodności z prawem wspólnotowym środków podjętych w dziedzinie telewizyjnej działalności transmisyjnej — Odmowa dostępu — Wyjątek dotyczący ochrony procesu podejmowania decyzji — Wyjątek dotyczący ochrony celu kontroli, dochodzenia czy audytu) 20	20
2011/C 204/36	Sprawa T-397/09: Wyrok Sądu z dnia 25 maja 2011 r. — Prinz von Hannover — przeciwko OHIM (Przedstawienie herbu) (Wspólnotowy znak towarowy — Zgłoszenie graficznego wspólnotowego znaku towarowego przedstawiającego herb — Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji — Naśladowanie z heraldycznego punktu widzenia godła państwa — Artykuł 7 ust. 1 lit. h) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 — Artykuł 6 ter konwencji paryskiej) 21	21
2011/C 204/37	Sprawa T-408/09: Wyrok Sądu z dnia 24 maja 2011 r. — ancotel przeciwko OHIM — Acotel (ancotel.) (Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie graficznego wspólnotowego znaku towarowego ancotel — Wcześniejszy graficzny wspólnotowy znak towarowy ACOTEL — Względna podstawa odmowy rejestracji — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 — Właściwy krąg odbiorców) 21	21
2011/C 204/38	Sprawa T-422/09: Wyrok Sądu z dnia 25 maja 2011 r. — São Paulo Alpargatas przeciwko OHIM — Fischer (BAHIANAS LAS ORIGINALES) (Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie graficznego wspólnotowego znaku towarowego BAHIANAS LAS ORIGINALES — Wcześniejsze, krajowy i wspólnotowy, graficzne znaki towarowe havaianas i wcześniej słowny krajowy znak towarowy HAVAIANAS — Względna podstawa odmowy rejestracji — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Podobieństwo oznaczeń — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009) 22	22
2011/C 204/39	Sprawa T-144/10: Wyrok Sądu z dnia 24 maja 2011 r. — Space Beach Club przeciwko OHIM — Flores Gómez (SpS space of sound) (Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie graficznego wspólnotowego znaku towarowego SpS space of sound — Wcześniejsze graficzne krajowe i wspólnotowe znaki towarowe space ibiza, space DANCE BARCELONA, space DANCE MADRID, space DANCE VALENCIA, space DANCE MALLORCA, space DANCE EIVISSA, space SPACE IBIZA WORLD, space DANCE i wcześniej słowny krajowy znak towarowy SPACE VIVA — Względna podstawa odmowy rejestracji — Brak prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd — Brak podobieństwa oznaczeń — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009) 22	22
2011/C 204/40	Sprawa T-161/10: Wyrok Sądu z dnia 24 maja 2011 r. — Longevity Health Products przeciwko OHIM — Tecnifar (E-PLEX) (Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie słownego wspólnotowego znaku towarowego E-PLEX — Wcześniejszy słowny krajowy znak towarowy EPILEX — Względna podstawa odmowy rejestracji — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Podobieństwo oznaczeń — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009) 22	22
2011/C 204/41	Sprawa T-392/10: Wyrok Sądu z dnia 24 maja 2011 r. — Euro-Information przeciwko OHIM (EURO AUTOMATIC CASH) (Wspólnotowy znak towarowy — Zgłoszenie słownego wspólnotowego znaku towarowego EURO AUTOMATIC CASH — Bezwzględne podstawy odmowy rejestracji — Charakter opisowy — Artykuł 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia (WE) nr 207/2009) 23	23
2011/C 204/42	Sprawa T-210/09: Postanowienie Sądu z dnia 19 maja 2011 r. — Formenti Seleo przeciwko Komisji (Układ stowarzyszeniowy EWG-Turcja — Przywóz odbiorników telewizyjnych z ekranem do odbioru kolorowego pochodzących z Turcji — Skarga o odszkodowanie — Przedawnienie — Niedopuszczalność) 23	23
2011/C 204/43	Sprawa T-226/10: Postanowienie Sądu z dnia 23 maja 2011 r. — Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej przeciwko Komisji (Skarga o stwierdzenie nieważności — Reprezentowanie przez adwokatów lub radców prawnych niebędących osobami trzecimi — Niedopuszczalność) 23	23
2011/C 204/44	Sprawa T-217/11: Skarga wniesiona w dniu 18 kwietnia 2011 r. — Staelen przeciwko Rzecznikowi Praw Obywatelskich 24	24

<u>Powiadomienie nr</u>	Spis treści (ciąg dalszy)	Strona
2011/C 204/45	Sprawa T-233/11: Skarga wniesiona w dniu 28 kwietnia 2011 r. — Republika Grecka przeciwko Komisji	24
2011/C 204/46	Sprawa T-237/11: Skarga wniesiona w dniu 4 maja 2011 r. — Lidl Stiftung przeciwko OHIM — Lactimilk (BELLRAM)	25
2011/C 204/47	Sprawa T-239/11: Skarga wniesiona w dniu 3 maja 2011 r. — Sigma Alimentos Exterior przeciwko Komisji Europejskiej	26
2011/C 204/48	Sprawa T-240/11: Skarga wniesiona w dniu 4 maja 2011 r. — L'Oréal przeciwko OHIM — United Global Media Group (MyBeauty)	27
2011/C 204/49	Sprawa T-249/11: Skarga wniesiona w dniu 10 maja 2011 r. — Sanco przeciwko OHIM — Marsalman (Przedstawienie kurczaka)	27
2011/C 204/50	Sprawa T-256/11: Skarga wniesiona w dniu 20 maja 2011 r. — Ezz i in. przeciwko Radzie	28
2011/C 204/51	Sprawa T-206/96: Postanowienie Sądu z dnia 17 maja 2011 r. — Van Bennekom przeciwko Radzie i Komisji	28
2011/C 204/52	Sprawa T-207/96: Postanowienie Sądu z dnia 17 maja 2011 r. — Van Rossum przeciwko Radzie i Komisji	29
2011/C 204/53	Sprawa T-385/10: Postanowienie Sądu z dnia 19 maja 2011 r. — ArcelorMittal Wire France i. in. przeciwko Komisji	29
 Sąd do spraw Służby Publicznej		
2011/C 204/54	Sprawa F-34/11: Skarga wniesiona w dniu 4 kwietnia 2011 r. — ZZ przeciwko Europolowi	30
2011/C 204/55	Sprawa F-54/11: Skarga wniesiona w dniu 4 maja 2011 r. — ZZ przeciwko Europejskiemu Rzecznikowi Praw Obywatelskich	30

IV

*(Informacje)*INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH
UNII EUROPEJSKIEJ

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI UNII EUROPEJSKIEJ

(2011/C 204/01)

Ostatnia publikacja Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej

Dz.U. C 194 z 2.7.2011.

Wcześniejsze publikacje

Dz.U. C 186 z 25.6.2011.

Dz.U. C 179 z 18.6.2011.

Dz.U. C 173 z 11.6.2011.

Dz.U. C 160 z 28.5.2011.

Dz.U. C 152 z 21.5.2011.

Dz.U. C 145 z 14.5.2011.

Teksty te są dostępne na stronach internetowych:

EUR-Lex: <http://eur-lex.europa.eu>

V

(Ogłoszenia)

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI

**Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 24 maja 2011 r. —
Komisja Europejska przeciwko Królestwu Belgii**

(Sprawa C-47/08) ⁽¹⁾

**(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego —
Artykuł 43 WE — Swoboda przedsiębiorczości — Notariusze
— Warunek przynależności państwowej — Artykuł 45 WE —
Udział w wykonywaniu władzy publicznej — Dyrektywa
89/48/EWG)**

(2011/C 204/02)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: J.P. Keppenne, H. Støvlbæk i G. Zavvos, pełnomocnicy)

Interwenient popierający stronę skarżącą: Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej (przedstawiciel: S. Ossowski, pełnomocnik)

Strona pozwana: Królestwo Belgii (przedstawiciele: C. Pochet, L. Van den Broeck, pełnomocnicy oraz H. Gilliams, L. Goossens, adwokaci)

Interwenienci popierający stronę pozwaną: Republika Czeska (przedstawiciel: M. Smolek, pełnomocnik), Republika Francuska (przedstawiciele: G. de Bergues i B. Messmer, pełnomocnicy), Republika Łotewska (przedstawiciele: L. Ostrovska, K. Drēviņa i J. Barbale, pełnomocnicy), Republika Litewska (przedstawiciele: D. Kriaučiūnas, pełnomocnik), Republika Węgierska (przedstawiciele: J. Fazekas, R. Somssich, K. Veres i M. Fehér, pełnomocnicy), Republika Słowacka (przedstawiciele: J. Čorba i B. Ricziová, pełnomocnicy)

Przedmiot

Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Naruszenie art. 43 WE i 45 WE — Uregulowanie krajowe uzależniające dostęp do zawodu notariusza i jego wykonywanie od warunku przynależności państwowej — Przeszkoda dla swobody przedsiębiorczości — Zakres wyjątku dotyczącego działalności związanej z wykonywaniem władzy publicznej — Konieczność bezpośredniego i szczególnego udziału w takim wykonywaniu — Brak transpozycji w odniesieniu do zawodu notariusza dyrektywy Rady 89/48/EWG z dnia 21 grudnia 1988 r. w sprawie ogólnego systemu uznawania dyplomów ukończenia studiów wyższych, przyznawanych po ukończeniu kształcenia i szkolenia zawodowego, trwających co najmniej trzy lata (Dz.U. 1989, L 19, s. 16)

Sentencja

- 1) Nakładając warunek przynależności państwowej w odniesieniu do dostępu do zawodu notariusza, Królestwo Belgii uchybiło zobowiązaniom ciążącym na nim na mocy art. 43 WE.
- 2) W pozostałym zakresie skarga zostaje oddalona.
- 3) Komisja Europejska, Królestwo Belgii, Republika Czeska, Republika Francuska, Republika Łotewska, Republika Litewska, Republika Węgierska, Republika Słowacka oraz Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej pokrywają własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 128 z 24.5.2008.

**Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 24 maja 2011 r. —
Komisja Europejska przeciwko Republice Francuskiej**

(Sprawa C-50/08) ⁽¹⁾

**(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego —
Artykuł 43 WE — Swoboda przedsiębiorczości — Notariusze
— Warunek przynależności państwowej — Artykuł 45 WE —
Udział w wykonywaniu władzy publicznej)**

(2011/C 204/03)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: J.P. Keppenne i H. Støvlbæk, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Francuska (przedstawiciele: E. Belliard, G. de Bergues i B. Messmer, pełnomocnicy)

Interwenient popierający stronę skarżącą: Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej (przedstawiciele: E. Jenkinson i S. Ossowski, pełnomocnicy)

Interwenienci popierający stronę pozwaną: Republika Bułgarii (przedstawiciele: C. Iwanow i E. Petranowa, pełnomocnicy), Republika Czeska (przedstawiciel: M. Smolek, pełnomocnik), Republika Łotewska (przedstawiciele: L. Ostrovska, K. Drēviņa i J. Barbale, pełnomocnicy), Republika Litewska (przedstawiciele: D. Kriaučiūnas i E. Matulionytė, pełnomocnicy), Republika Węgierska

(przedstawiciele: R. Somssich, K. Veres i M. Fehér, pełnomocnicy), Rumunia, (przedstawiciele: C. Osman, A. Gheorghiu, A. Stoia i A. Popescu, pełnomocnicy), Republika Słowacka (przedstawiciele: J. Čorba i B. Ricziová, pełnomocnicy)

Przedmiot

Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Naruszenie art. 43 i 45 WE — Uregulowanie krajowe uzależniające dostęp do zawodu notariusza i jego wykonywanie od warunku przynależności państwowej — Przeszkoda dla swobody przedsiębiorczości — Zakres wyjątku dotyczącego działalności związanej z wykonywaniem władzy publicznej — Konieczność bezpośredniego i konkretnego udziału w takim wykonywaniu

Sentencja

- 1) Nakładając warunek przynależności państwowej w odniesieniu do dostępu do zawodu notariusza, Republika Francuska uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 43 WE.
- 2) Republika Francuska zostaje obciążona kosztami postępowania.
- 3) Republika Bułgarii, Republika Czeska, Republika Łotewska, Republika Litewska, Republika Węgierska, Rumunia, Republika Słowacka oraz Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej pokrywają własne koszty.

(¹) Dz.U. C 128 z 24.5.2008.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 24 maja 2011 r. — Komisja Europejska przeciwko Wielkiemu Księstwu Luksemburga

(Sprawa C-51/08) (¹)

(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Artykuł 43 WE — Swoboda przedsiębiorczości — Notariusze — Warunek przynależności państwowej — Artykuł 45 WE — Udział w wykonywaniu władzy publicznej — Dyrektywa 89/48/EWG)

(2011/C 204/04)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: J.P. Keppenne i H. Støvlbæk, pełnomocnicy)

Interwenient popierający stronę skarżącą: Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej (przedstawiciele: E. Jenkinson i S. Ossowski, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Wielkie Księstwo Luksemburga (przedstawiciele: C. Schiltz, pełnomocnik i J.J. Lorang, adwokat)

Interwenienci popierający stronę pozwaną: Republika Czeska (przedstawiciel: M. Smolek, pełnomocnik), Republika Francuska (przedstawiciele: G. de Bergues i B. Messmer, pełnomocnicy), Republika Łotewska (przedstawiciele: L. Ostrovska, K. Drēviņa i J. Barbale, pełnomocnicy), Republika Litewska (przedstawiciele: D. Kriaučiūnas i E. Matulionytė, pełnomocnicy), Republika Węgierska (przedstawiciele: J. Fazekas, R. Somssich, K. Veres i M. Fehér, pełnomocnicy), Rzeczpospolita Polska (przedstawi-

ciele: M. Dowgielewicz, C. Herma i D. Lutostańska, pełnomocnicy), Republika Słowacka (przedstawiciele: J. Čorba, pełnomocnik)

Przedmiot

Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Naruszenie art. 43 WE i 45 WE — Uregulowanie krajowe uzależniające dostęp do zawodu notariusza i jego wykonywanie od warunku przynależności państwowej — Przeszkoda dla swobody przedsiębiorczości — Zakres wyjątku dotyczącego działalności związanej z wykonywaniem władzy publicznej — Konieczność bezpośredniego i szczególnego udziału w takim wykonywaniu — Brak transpozycji w odniesieniu do zawodu notariusza dyrektywy Rady 89/48/EWG z dnia 21 grudnia 1988 r. w sprawie ogólnego systemu uznawania dyplomów ukończenia studiów wyższych, przyznawanych po ukończeniu kształcenia i szkolenia zawodowego, trwających co najmniej trzy lata (Dz.U. 1989, L 19, s. 16)

Sentencja

- 1) Nakładając warunek przynależności państwowej w odniesieniu do dostępu do zawodu notariusza, Wielkie Księstwo Luksemburga uchybiło zobowiązaniom ciążącym na nim na mocy art. 43 WE.
- 2) W pozostałym zakresie skarga zostaje oddalona.
- 3) Komisja Europejska, Wielkie Księstwo Luksemburga, Republika Czeska, Republika Francuska, Republika Łotewska, Republika Litewska, Republika Węgierska, Rzeczpospolita Polska, Republika Słowacka oraz Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej pokrywają własne koszty.

(¹) Dz.U. C 128 z 24.5.2008.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 24 maja 2011 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Portugalskiej

(Sprawa C-52/08) (¹)

(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Notariusze — Dyrektywa 2005/36/WE)

(2011/C 204/05)

Język postępowania: portugalski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: H. Støvlbæk i P. Andrade, pełnomocnicy)

Interwenient popierający stronę skarżącą: Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej (przedstawiciel: S. Ossowski, pełnomocnik i K. Smith, barrister)

Strona pozwana: Republika Portugalska (przedstawiciele: L. Inez Fernandes i F.S. Gaspar Rosa, pełnomocnicy)

Interwenienci popierający stronę pozwaną: Republika Czeska (przedstawiciel: M. Smolek, pełnomocnik), Republika Litewska (przedstawiciele: D. Kriaučiūnas i E. Matulionytė, pełnomocnicy), Republika Słowenii (przedstawiciele: V. Klemenc i Ž. Cilenšek Bončina, pełnomocnicy), Republika Słowacka (przedstawiciel: J. Čorba, pełnomocnik)

Przedmiot

Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Brak przyjęcia w wyznaczonym terminie w odniesieniu do zawodu notariusza przepisów niezbędnych do zastosowania się do dyrektywy 2005/36/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 września 2005 r. w sprawie uznawania kwalifikacji zawodowych (Dz.U. L 255, s. 22), uchylającej dyrektywę 89/48/EWG (Dz.U. L 19, s. 16)

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Komisja Europejska zostaje obciążona kosztami postępowania.
- 3) Republika Czeska, Republika Litewska, Republika Słowenii, Republika Słowacka i Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej pokrywają własne koszty.

(¹) Dz.U. C 107 z 26.4.2008.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 24 maja 2011 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Austrii

(Sprawa C-53/08) (¹)

(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Artykuł 43 WE — Swoboda przedsiębiorczości — Notariusze — Warunek przynależności państwowej — Artykuł 45 WE — Udział w wykonywaniu władzy publicznej — Dyrektywy 89/48/EWG i 2005/36/WE)

(2011/C 204/06)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: G. Braun i H. Støvlbæk, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Austrii (przedstawiciele: E. Riedl, M. Aufner i G. Holley, pełnomocnicy)

Interwenient popierający stronę skarżącą: Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej (przedstawiciel: S. Behzadi-Spencer, pełnomocnik)

Interwenienci popierający stronę pozwaną: Republika Czeska (przedstawiciel: M. Smolek, pełnomocnik), Republika Federalna Niemiec (przedstawiciele: M. Lumma i J. Kemper, pełnomocnicy), Republika Francuska (przedstawiciele: G. de Bergues i B. Messmer, pełnomocnicy), Republika Łotewska (przedstawiciele: L. Ostrovska, K. Drēviņa i J. Barbale, pełnomocnicy) Republika Litewska (przedstawiciele: D. Kriauciūnas i E. Matulionytė, pełnomocnicy) Republika Węgierska (przedstawiciele: R. Somssich, K. Veres i M. Fehér, pełnomocnicy), Rzeczpospolita Polska (przedstawiciele: M. Dowgielewicz, C. Herma i D. Luto- stańska, pełnomocnicy) Republika Słowenii (przedstawiciele: V. Klemenc i Ž. Cilenšek Bončina, pełnomocnicy), Republika Słowacka (przedstawiciel: J. Čorba, pełnomocnik)

Przedmiot

Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Naru- szenie art. 43 i 45 WE — Brak transpozycji w odniesieniu do zawodu notariusza dyrektywy Rady 89/48/EWG z dnia 21 grudnia 1988 r. w sprawie ogólnego systemu uznawania dyplomów ukończenia studiów wyższych, przyznawanych po ukończeniu kształcenia i szkolenia zawodowego, trwających

co najmniej trzy lata (Dz.U. L 19, s. 16) i dyrektywy 2005/36/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 września 2005 r. w sprawie uznawania kwalifikacji zawodo- wych (Dz.U. L 255, s. 22) — Uregulowanie krajowe uzależnia- jące wykonywanie zawodu notariusza od warunku przynależ- ności państwowej — Pojęcie działalności związanej z wykony- waniem władzy publicznej

Sentencja

- 1) Nakładając warunek przynależności państwowej w odniesieniu do dostępu do zawodu notariusza, Republika Austrii uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 43 WE.
- 2) W pozostałym zakresie skarga zostaje oddalona.
- 3) Komisja Europejska, Republika Austrii, Republika Czeska, Republika Federalna Niemiec, Republika Francuska, Republika Łotewska, Republika Litewska, Republika Węgierska, Rzeczpospolita Polska, Republika Słowenii, Republika Słowacka oraz Zjednoczone Kró- lestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej pokrywają własne koszty.

(¹) Dz.U. C 107 z 26.4.2008.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 24 maja 2011 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Federalnej Niemiec

(Sprawa C-54/08) (¹)

(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Artykuł 43 WE — Swoboda przedsiębiorczości — Notariusze — Warunek przynależności państwowej — Artykuł 45 WE — Udział w wykonywaniu władzy publicznej — Dyrektywy 89/48/EWG i 2005/36/WE)

(2011/C 204/07)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: H. Støvlbæk i G. Braun, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Federalna Niemiec (przedstawiciele: M. Lumma, J. Kemper, U. Karpenstein i J. Möller, pełnomocnicy)

Interwenient popierający stronę skarżącą: Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej (przedstawiciel: S. Behzadi-Spencer, pełnomocnik)

Interwenienci popierający stronę pozwaną: Republika Bułgarii (przed- stawiciele: C. Iwanow i E. Petranowa, pełnomocnicy), Republika Czeska (przedstawiciel: M. Smolek, pełnomocnik), Republika Estonii (przedstawiciel: L. Uibo, pełnomocnik), Republika Fran- cuska (przedstawiciele: G. de Bergues i B. Messmer, pełnomoc- nicy), Republika Łotewska (przedstawiciele: L. Ostrovska, K. Drēviņa i J. Barbale, pełnomocnicy), Republika Litewska (przed- stawiciele: D. Kriauciūnas i E. Matulionytė, pełnomocnicy), Republika Węgierska (przedstawiciele: R. Somssich, K. Veres i M. Fehér, pełnomocnicy), Republika Austrii (przedstawiciele: E. Riedl, G. Holley i M. Aufner, pełnomocnicy), Rzeczpospolita Polska (przedstawiciele: M. Dowgielewicz, C. Herma i D. Luto- stańska, pełnomocnicy), Republika Słowenii (przedstawiciele: V. Klemenc i Ž. Cilenšek Bončina, pełnomocnicy), Republika Słowacka (przedstawiciele: J. Čorba i B. Ricziová, pełnomocnicy)

Przedmiot

Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Naruszenie art. 43 i 45 WE — Brak transpozycji w odniesieniu do zawodu notariusza dyrektywy Rady z dnia 21 grudnia 1988 r. w sprawie ogólnego systemu uznawania dyplomów ukończenia studiów wyższych, przyznawanych po ukończeniu kształcenia i szkolenia zawodowego, trwających co najmniej trzy lata (Dz.U. L 19, s. 16) i dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady dnia 7 września 2005 r. w sprawie uznawania kwalifikacji zawodowych (Dz.U. L 255, s. 22) — Uregulowanie krajowe uzależniające wykonywanie zawodu notariusza od warunku przynależności państwowej — Pojęcie działalności związanej z wykonywaniem władzy publicznej

Sentencja

- 1) Nakładając warunek przynależności państwowej w odniesieniu do dostępu do zawodu notariusza, Republika Federalna Niemiec uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 43 WE.
- 2) W pozostałym zakresie skarga zostaje oddalona.
- 3) Komisja Europejska, Republika Federalna Niemiec, Republika Bułgarii, Republika Czeska, Republika Estonii, Republika Francuska, Republika Łotewska, Republika Litewska, Republika Węgierska, Republika Austrii, Rzeczpospolita Polska, Republika Słowenii, Republika Słowacka oraz Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej pokrywają własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 107 z 26.4.2008.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 24 maja 2011 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Greckiej

(Sprawa C-61/08) ⁽¹⁾

(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Artykuł 43 WE — Swoboda przedsiębiorczości — Notariusze — Warunek przynależności państwowej — Artykuł 45 WE — Udział w wykonywaniu władzy publicznej — Dyrektywa 89/48/EWG)

(2011/C 204/08)

Język postępowania: grecki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: G. Zavvos i H. Støvlbæk, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Grecka (przedstawiciele: V. Christianos, E.M. Mamouna i A. Samoni-Rantou, pełnomocnicy)

Interwenient popierający stronę skarżącą: Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej (przedstawiciel: S. Ossowski, pełnomocnik)

Interwenienci popierający stronę pozwaną: Republika Czeska (przedstawiciel: M. Smolek, pełnomocnik), Republika Francuska (przedstawiciele: G. de Bergues i B. Messmer, pełnomocnicy), Republika Litewska (przedstawiciele: D. Kriaučiūnas i E. Matulionytė, pełnomocnicy), Republika Słowenii (przedstawiciele: V. Klemenc i Ž. Cilenšek Bončina, pełnomocnicy), Republika Słowacka (przedstawiciele: J. Čorba i B. Ricziová, pełnomocnicy)

Przedmiot

Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Naruszenie art. 43 i 45 WE oraz dyrektywy Rady 89/48/EWG z dnia 21 grudnia 1988 r. w sprawie ogólnego systemu uznawania dyplomów ukończenia studiów wyższych, przyznawanych po ukończeniu kształcenia i szkolenia zawodowego, trwających co najmniej trzy lata (Dz.U. L 19, s. 16) — Uregulowania krajowe uzależniające wykonywanie zawodu notariusza od warunku przynależności państwowej

Sentencja

- 1) Nakładając warunek przynależności państwowej w odniesieniu do dostępu do zawodu notariusza, Republika Grecka uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 43 WE.
- 2) W pozostałym zakresie skarga zostaje oddalona.
- 3) Komisja Europejska, Republika Grecka, Republika Czeska, Republika Francuska, Republika Litewska, Republika Słowenii, Republika Słowacka oraz Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej pokrywają własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 92 z 12.4.2008.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 24 maja 2011 r. — Komisja Europejska przeciwko Kronoply GmbH & Co. KG, Kronotex GmbH & Co. KG, Zellstoff Stendal GmbH, Republice Federalnej Niemiec, Land Sachsen-Anhalt

(Sprawa C-83/09 P) ⁽¹⁾

(Odwołanie — Pomoc państwa — Artykuł 88 ust. 2 i 3 WE — Rozporządzenie (WE) nr 659/1999 — Decyzja o niewnoszeniu zastrzeżeń — Skarga o stwierdzenie nieważności — Przesłanki dopuszczalności — Dopuszczalne podstawy stwierdzenia nieważności — Pojęcie strony zainteresowanej — Stosunek konkurencji — Wpływ — Rynek zaopatrzenia)

(2011/C 204/09)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: Komisja Europejska (przedstawiciele: K. Gross i V. Kreuzschitz, pełnomocnicy)

Druga strona postępowania: Kronoply GmbH & Co. KG, Kronotex GmbH & Co. KG (przedstawiciele: R. Nierer i L. Gordalla, Rechtsanwälte), Zellstoff Stendal GmbH (przedstawiciele: T. Müller-Ibold i K. Karl, Rechtsanwälte), Republika Federalna Niemiec, Land Sachsen-Anhalt

Przedmiot

Odwołanie wniesione od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (siódma izba) z dnia 10 grudnia 2008 r. w sprawie T-388/02 Kronoply i Kronotex przeciwko Komisji, z tego względu, że Sąd uznał za dopuszczalną (choć ostatecznie oddalił) skargę

o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 19 czerwca 2002 r. o niewnoszeniu zastrzeżeń wobec pomocy przyznanej Zellstoff Stendal przez władze niemieckie na budowę fabryki ścieru drzewnego — Błędna ocena przesłanek dopuszczalności skargi zmierzającej do stwierdzenia nieważności decyzji Komisji opartej na art. 88 ust. 3 WE, wniesionej przez zainteresowaną stronę w rozumieniu art. 88 ust. 2 WE.

Sentencja

- 1) *Odwołanie zostaje oddalone.*
- 2) *Komisja Europejska i spółka Zellstoff Stendal GmbH pokrywają własne koszty.*

(¹) Dz.U. C 102 z 1.5.2009.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 12 maja 2011 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberverwaltungsgericht für das Land Nordrhein-Westfalen — Niemcy) — Bund für Umwelt und Naturschutz Deutschland, Landesverband Nordrhein-Westfalen e.V. przeciwko Bezirksregierung Arnsberg

(Sprawa C-115/09) (¹)

(Dyrektywa 85/337/EWG — Ocena skutków dla środowiska — Konwencja z Aarhus — Dyrektywa 2003/35/WE — Dostęp do wymiaru sprawiedliwości — Pozarządowe organizacje ochrony środowiska)

(2011/C 204/10)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Oberverwaltungsgericht für das Land Nordrhein-Westfalen

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Bund für Umwelt und Naturschutz Deutschland, Landesverband Nordrhein-Westfalen e.V.

Strona pozwana: Bezirksregierung Arnsberg

Przy udziale: Trianel Kohlekraftwerk Lünen GmbH & Co. KG

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Oberverwaltungsgericht für das Land Nordrhein-Westfalen — Wykładnia art. 10a dyrektywy Rady 85/337/EWG z dnia 27 czerwca 1985 r. w sprawie oceny skutków wywieranych przez niektóre przedsięwzięcia publiczne i prywatne na środowisko naturalne (Dz.U. L 175, s. 40), w brzmieniu nadanym dyrektywą 2003/35/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 maja 2003 r. przewidującą udział społeczeństwa w odniesieniu do sporządzania niektórych planów i programów w zakresie środowiska oraz zmieniającą w odniesieniu do udziału społeczeństwa i dostępu do wymiaru sprawiedliwości dyrektywę Rady 85/337/EWG i 96/61/WE (Dz.U. L 156, s. 17) — Prawo organizacji pozarządowych do zaskarżenia decyzji w sprawie zatwierdzenia projektów, które mogą mieć znaczące skutki dla środowiska naturalnego — Zakres tego prawa — Możliwość powołania się na wszystkie właściwe uregulowania

bądź tylko uregulowania opierające się bezpośrednio na prawie wspólnotowym, wraz z uregulowaniami, które chronią wyłącznie interes ogółu a nie prawa jednostek — Wymogi materialnoprawne w przypadku ograniczenia do uregulowań opartych na prawie wspólnotowym

Sentencja

- 1) Artykuł 10a dyrektywy Rady 85/337/EWG z dnia 27 czerwca 1985 r. w sprawie oceny skutków wywieranych przez niektóre przedsięwzięcia publiczne i prywatne na środowisko naturalne, zmienionej dyrektywą 2003/35/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 maja 2003 r., sprzeciwia się przepisom, które nie przyznają organizacji pozarządowej działającej na rzecz ochrony środowiska, o której mowa w art. 1 ust. 2 tej dyrektywy, możliwości powołania się przed sądem w ramach środka prawnego przeciwko decyzji w sprawie zezwolenia na przedsięwzięcia mogące „znacząco oddziaływać na środowisko” w rozumieniu art. 1 ust. 1 dyrektywy 85/337, zmienionej dyrektywą 2003/35, na naruszenie przepisu wynikającego z prawa Unii i mającego za przedmiot ochronę środowiska, z uwagi na to, że przepis ten chroni tylko interesy ogółu, a nie interesy jednostek.
- 2) Taka organizacja pozarządowa może wywodzić z art. 10a akapit trzeci zdanie ostatnie dyrektywy 85/337, zmienionej dyrektywą 2003/35, prawo do powołania się przed sądem w ramach środka prawnego przeciwko decyzji w sprawie zezwolenia na przedsięwzięcia mogące „znacząco oddziaływać na środowisko naturalne” w rozumieniu art. 1 ust. 1 dyrektywy 85/337, ze zmianami, na naruszenie uregulowań prawa krajowego wynikających z art. 6 dyrektywy 92/43/EWG z dnia 21 maja 1992 r. w sprawie ochrony siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory, zmienionej dyrektywą Rady 2006/105/WE z dnia 20 listopada 2006 r., chociaż nie dopuszcza do tego krajowe prawo procesowe, z uwagi na to, że przytoczone przepisy chronią tylko interesy ogółu, a nie interesy jednostek.

(¹) Dz.U. C 141 z 20.6.2009.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 12 maja 2011 r. — Wielkie Księstwo Luksemburga przeciwko Parlamentowi Europejskiemu i Radzie Unii Europejskiej

(Sprawa C-176/09) (¹)

(Skarga o stwierdzenie nieważności — Dyrektywa 2009/12/WE — Opłaty lotniskowe — Zakres stosowania — Porty lotnicze obsługujące rocznie ponad 5 milionów pasażerów oraz porty lotnicze o największym ruchu pasażerskim w skali roku w każdym państwie członkowskim — Ważność — Zasady równego traktowania, proporcjonalności i pomocniczości)

(2011/C 204/11)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Wielkie Księstwo Luksemburga (przedstawiciele: C. Schiltz, pełnomocnik i adwokat P. Kinsch)

Interwenient popierający stronę skarżącą: Republika Słowacka (przedstawiciel: B. Ricziová, pełnomocnik)

Strona pozwana: Parlament Europejski (przedstawiciele: A. Trounion i A. Neergaard, pełnomocnicy, Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: E. Karlsson i M. Moore, pełnomocnicy)

Interwenient popierający stronę pozwaną: Komisja Europejska (przedstawiciele: K. Simonsson i C. Vrignon, pełnomocnicy)

Przedmiot

Skarga o stwierdzenie nieważności — Stwierdzenie nieważności art. 1 ust. 2 in fine dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/12/WE z dnia 11 marca 2009 r. w sprawie opłat lotniskowych (Dz.U. L 70, s. 11) — Stosowanie dyrektywy do portów lotniczych o największym ruchu pasażerskim w każdym państwie członkowskim — Port lotniczy Luksemburg-Findel — Naruszenie zasad równości traktowania, pomocniczości i proporcjonalności

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Wielkie Księstwo Luksemburga zostaje obciążone kosztami postępowania.
- 3) Republika Słowacka i Komisja Europejska pokrywają własne koszty.

(¹) Dz.U. C 180 z 1.8.2009.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 19 maja 2011 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Malty

(Sprawa C-376/09) (¹)

(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Rozporządzenie (WE) nr 2037/2000 — Artykuł 4 ust. 4 ppkt v) i art. 16 — Obowiązek wycofania z użytku systemów przeciwpożarowych i gaśnic zawierających halony przeznaczonych do zastosowań niekrytycznych na pokładach statków — Wyjątki — Krytyczne zastosowanie halonów 1301 i 2402)

(2011/C 204/12)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: A. Alcover San Pedro i E. Depasquale, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Malty (przedstawiciele: S. Camilleri i A. Buhagiar, pełnomocnicy)

Przedmiot

Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Naruszenie art. 4 ust. 4 ppkt v) oraz art. 16 rozporządzenia (WE) nr 2037/2000 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 czerwca 2000 r. w sprawie substancji zubożających warstwę ozonową (Dz.U. L 244, s. 1) — Ograniczenie wprowadzania na rynek i wykorzystywania substancji regulowanych — Halony — Zobowiązanie do wycofania z użytku systemów przeciwpożarowych i gaśnic zawierających halony — Systemy ochronne i gaśnice na statkach

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Komisja Europejska zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 267 z 7.11.2009.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 12 maja 2011 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sąd Najwyższy — Rzeczpospolita Polska) — Polska Telefonia Cyfrowa sp. z o.o. przeciwko Prezesowi Urzędu Komunikacji Elektronicznej

(Sprawa C-410/09) (¹)

(Akt dotyczący warunków przystąpienia do Unii Europejskiej — Artykuł 58 — Dyrektywa 2002/21/WE — Wytyczne Komisji — Brak publikacji w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej w języku państwa członkowskiego — Możliwość powołania się)

(2011/C 204/13)

Język postępowania: polski

Sąd krajowy

Sąd Najwyższy

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Polska Telefonia Cyfrowa sp. z o.o.

Strona pozwana: Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej

przy udziale: Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Sąd Najwyższy — Wykładnia art. 58 Aktu dotyczącego warunków przystąpienia Republiki Czeskiej, Republiki Estońskiej, Republiki Cypryjskiej, Republiki Łotewskiej, Republiki Litewskiej, Republiki Węgierskiej, Republiki Malty, Rzeczypospolitej Polskiej, Republiki Słowenii i Republiki Słowackiej oraz dostosowań w traktatach stanowiących podstawę Unii Europejskiej (Dz.U. L 2003, s. 33) — Publikacja aktów w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej — Stosowanie przez organy regulacyjne w państwie członkowskim wytycznych Komisji nieopublikowanych w języku tego państwa

Sentencja

Artykuł 58 Aktu dotyczącego warunków przystąpienia Republiki Czeskiej, Republiki Estońskiej, Republiki Cypryjskiej, Republiki Łotewskiej, Republiki Litewskiej, Republiki Węgierskiej, Republiki Malty, Rzeczypospolitej Polskiej, Republiki Słowenii i Republiki Słowackiej oraz dostosowań w traktatach stanowiących podstawę Unii Europejskiej powinien być interpretowany w ten sposób, że ów przepis nie sprzeciwia się temu, aby krajowy organ regulacyjny mógł powoływać się na wytyczne Komisji dotyczące analizy rynku i oceny znacznej pozycji rynkowej w zastosowaniu wspólnotowych ram regulacyjnych sieci i usług łączności elektronicznej w decyzji, na mocy której organ ten nakłada na operatora usług łączności elektronicznej określone obowiązki regulacyjne, pomimo tego, że wytyczne te nie zostały

opublikowane w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej w języku państwa członkowskiego, którego dotyczy sprawa, nawet gdy język ten jest językiem urzędowym Unii.

(¹) Dz.U. C 24 z 30.1.2010.

Wyrok Trybunału (siódma izba) z dnia 12 maja 2011 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Austrii

(Sprawa C-441/09) (¹)

(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Podatek od wartości dodanej — Dyrektywa 2006/112/WE — Stosowanie obniżonej stawki — Żywe zwierzęta, zazwyczaj przeznaczone do wykorzystania w przygotowywaniu środków spożywczych dla ludzi i zwierząt — Dostawa, przywóz i nabycie określonych zwierząt żywych, a w szczególności koni)

(2011/C 204/14)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: D. Triantafyllou, B.R. Killmann, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Austrii (przedstawiciel: C. Pesendorfer, pełnomocnik)

Przedmiot

Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Naruszenie art. 96 i 98 dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (Dz.U. L 347, s. 1) w związku z załącznikiem III do tej dyrektywy — Obniżona stawka — Dostawa, przywóz i nabycie określonych żywych zwierząt (w szczególności koni) nieprzeznaczonych do przygotowywania lub wyrobu środków spożywczych dla ludzi lub zwierząt

Sentencja

- 1) Stosując obniżoną stawkę podatku od wartości dodanej w odniesieniu do wszelkich dostaw, przywozów i transakcji wewnątrz-wspólnotowego nabycia koni Republika Austrii uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy art. 96 i art. 98 dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej w związku z załącznikiem III do tej dyrektywy.
- 2) Republika Austrii zostaje obciążona kosztami postępowania.
- 3) Republika Francuska i Królestwo Niderlandów pokrywają własne koszty.

(¹) Dz.U. C 24 z 30.1.2010.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 19 maja 2011 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Corte di Appello di Firenze — Włochy) — Tonina Enza Iaia, Andrea Moggio, Ugo Vassalle przeciwko Ministero dell'Istruzione, dell'Università e della Ricerca, Ministero dell'Economia e delle Finanze, Università degli studi di Pisa

(Sprawa C-452/09) (¹)

(Dyrektywa 82/76/EWG — Swoboda przedsiębiorczości i swoboda świadczenia usług — Lekarze — Uzyskanie tytułu specjalisty — Wynagrodzenie w okresie szkolenia — Przedawnienie po pięciu latach prawa do wypłaty okresowego wynagrodzenia)

(2011/C 204/15)

Język postępowania: włoski

Sąd krajowy

Corte di Appello di Firenze

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Tonina Enza Iaia, Andrea Moggio, Ugo Vassalle

Strona pozwana: Ministero dell'Istruzione, dell'Università e della Ricerca, Ministero dell'Economia e delle Finanze, Università degli studi di Pisa

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Corte di Appello di Firenze — Wykładnia dyrektywy Rady 82/76/EWG z dnia 26 stycznia 1982 r. zmieniającej dyrektywę 75/362/EWG w sprawie wzajemnego uznawania dyplomów, świadectw i innych dowodów posiadania kwalifikacji w dziedzinie medycyny, łącznie ze środkami ułatwiającymi skuteczne korzystanie z prawa przedsiębiorczości i swobody świadczenia usług oraz dyrektywy 75/363/EWG dotyczącej koordynacji przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do działalności medycznej (Dz. U. L 43, s. 21) — Kształcenie lekarzy specjalistów — Prawo do odpowiedniego wynagrodzenia w trakcie kształcenia — Bezpośrednia skuteczność przy braku transpozycji dyrektywy — Możliwość podniesienia przez państwo członkowskie zarzutu przedawnienia po pięciu lub dziesięciu latach praw wynikających z rzeczony dyrektywy w odniesieniu do okresu sprzed przyjęcia pierwszej ustawy transponującej

Sentencja

Prawo Unii należy interpretować w ten sposób, iż nie stoi ono na przeszkodzie powołaniu się przez państwo członkowskie na upływ rozsądnego terminu przedawnienia w stosunku do skargi sądowej wniesionej przez jednostkę w celu ochrony praw przyznanych jej przez dyrektywę, chociażby to państwo nie dokonało jej prawidłowej transpozycji, o ile poprzez swe zachowanie nie spowodowało ono opóźnienia we wniesieniu skargi. Stwierdzenie przez Trybunał naruszenia prawa Unii nie ma wpływu na początek biegu terminu przedawnienia, jeżeli naruszenie jest niewątpliwe.

(¹) Dz.U. C 24 z 30.1.2010.

Wyrok Trybunału (siódma izba) z dnia 12 maja 2011 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Federalnej Niemiec

(Sprawa C-453/09) ⁽¹⁾

(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Podatek od wartości dodanej — Dyrektywa 2006/112/WE — Stosowanie obniżonej stawki — Żywe zwierzęta, zazwyczaj przeznaczone do wykorzystania w przygotowaniu środków spożywczych dla ludzi i zwierząt — Dostawa, przywóz i nabycie określonych żywych zwierząt, a w szczególności koni)

(2011/C 204/16)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: D. Triantafyllou i B.R. Killmann, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Federalna Niemiec (przedstawiciele: J. Möller i C. Blaschke, pełnomocnicy)

Interwenienci popierający stronę pozwaną: Republika Francuska (przedstawiciele: G. de Bergues i B. Beaupère-Manokha, pełnomocnicy), Królestwo Niderlandów (przedstawiciele: C. M. Wissels i M. Noort, pełnomocnicy)

Przedmiot

Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Naruszenie art. 96 i 98 dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (Dz.U. L 347, s. 1) w związku z załącznikiem III do tej dyrektywy — Obniżona stawka — Dostawa, przywóz i nabycie określonych żywych zwierząt (w szczególności koni) nieprzeznaczonych do przygotowania lub wyrobu środków spożywczych dla ludzi lub zwierząt.

Sentencja

- 1) Stosując obniżoną stawkę podatku od wartości dodanej w odniesieniu do wszelkich dostaw, przywozów i transakcji wewnątrzwspólnotowego nabycia koni Republika Federalna Niemiec uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy art. 96 i 98 dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej w związku z załącznikiem III do tej dyrektywy.
- 2) Republika Federalna Niemiec zostaje obciążona kosztami postępowania.
- 3) Republika Francuska i Królestwo Niderlandów pokrywają koszty własne.

⁽¹⁾ Dz.U. C 24 z 30.1.2010.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 12 maja 2011 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Marknadsdmøstolen — Szwecja) — Konsumentombudsmannen przeciwko Ving Sverige AB

(Sprawa C-122/10) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Dyrektywa 2005/29/WE — Artykuł 2 lit. i) oraz art. 7 ust. 4 — Komunikat handlowy opublikowany w gazecie — Pojęcie zaproszenia do dokonania zakupu — Cena wyjściowa — Informacje, które powinny być ujęte w zaproszeniu do dokonania zakupu)

(2011/C 204/17)

Język postępowania: szwedzki

Sąd krajowy

Marknadsdmøstolen

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Konsumentombudsmannen

Strona pozwana: Ving Sverige AB

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Marknadsdmøstolen — Wykładnia art. 2 lit. i) i art. 7 ust. 4 lit. a) dyrektywy 2005/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 maja 2005 r. dotyczącej nieuczciwych praktyk handlowych stosowanych przez przedsiębiorstwa wobec konsumentów na rynku wewnętrznym oraz zmieniającej dyrektywę Rady 84/450/EWG, dyrektywy 97/7/WE, 98/27/WE i 2002/65/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz rozporządzenie (WE) nr 2006/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. L 149, s. 22) — Opublikowane w gazecie ogłoszenie o ofercie promocyjnej skierowanej do konsumentów i dotyczącej zorganizowanej podróży do określonego miejsca przeznaczenia w trakcie określonego okresu ze wskazaniem ceny wyjściowej — Pojęcie zaproszenia do dokonania zakupu — Wymogi odnośnie do informacji do załączenia w reklamie produktu

Sentencja

- 1) Wyrażenie „umożliwia w ten sposób konsumentowi dokonanie zakupu” zawarte w art. 2 lit. i) dyrektywy 2005/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 maja 2005 r. dotyczącej nieuczciwych praktyk handlowych stosowanych przez przedsiębiorstwa wobec konsumentów na rynku wewnętrznym oraz zmieniającej dyrektywę Rady 84/450/EWG, dyrektywy 97/7/WE, 98/27/WE i 2002/65/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz rozporządzenie (WE) nr 2006/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady („dyrektywy o nieuczciwych praktykach handlowych”) należy interpretować w ten sposób, że zaproszenie do dokonania zakupu występuje wówczas, gdy informacja o produkcie i jego cenie jest wystarczająca do tego, by konsument mógł podjąć decyzję dotyczącą transakcji, przy czym nie jest konieczne, by komunikat handlowy dawał także rzeczywistą sposobność do dokonania zakupu ani by pozostawał on w związku z taką sposobnością.

- 2) Artykuł 2 lit. i) dyrektywy 2005/29 należy interpretować w ten sposób, że wymóg dotyczący podania ceny produktu może zostać spełniony w sytuacji, gdy komunikat handlowy obejmuje cenę wyjściową, to jest najniższą cenę, po której dany produkt lub rodzaj reklamowanego produktu może zostać nabyty, przy czym produkt ten istnieje także w innych wersjach lub o innym składzie, których cena nie zostaje podana. Zadaniem sądu krajowego jest ustalenie, w zależności od właściwości i cech charakterystycznych produktu, jak też środka przekazu, za pomocą którego został nadany komunikat handlowy, czy wzmianka o cenie wyjściowej pozwala konsumentowi na podjęcie decyzji dotyczącej transakcji.
- 3) Artykuł 2 lit. i) dyrektywy 2005/29 należy interpretować w ten sposób, że przedstawienie słowne lub wizualne produktu spełnia przesłankę dotyczącą wskazania cech charakterystycznych produktu, włączając w to wypadek, w którym to samo przedstawienie słowne lub wizualne zostaje wykorzystane w celu wskazania produktu występującego w wielu wersjach. Zadaniem sądu krajowego jest ustalenie w konkretnym wypadku, biorąc pod uwagę właściwości i cechy charakterystyczne produktu, jak również wykorzystany środek przekazu, czy konsument dysponuje informacjami, które pozwalają mu na zidentyfikowanie i wyodrębnienie produktu dla potrzeb podjęcia decyzji dotyczącej transakcji.
- 4) Artykuł 7 ust. 4 lit. a) dyrektywy 2005/29 należy interpretować w ten sposób, że może wystarczyć, by zostały podane tylko pewne główne cechy produktu i by sprzedający odesłał dodatkowo do swej strony internetowej, pod warunkiem że na stronie tej zawarte zostały istotne informacje na temat głównych cech produktu, ceny i innych postanowień umownych, zgodnie z wymogami określonymi w art. 7 tej dyrektywy. Zadaniem sądu krajowego jest dokonanie oceny w konkretnym wypadku, z uwzględnieniem okoliczności, w jakich zaproszenie do dokonania zakupu zostało złożone, wykorzystanego środka przekazu, jak również właściwości i cech charakterystycznych produktu, czy samo podanie niektórych głównych cech produktu pozwala konsumentowi na podjęcie świadomej decyzji dotyczącej transakcji.
- 5) Artykuł 7 ust. 4 lit. c) dyrektywy 2005/29 należy interpretować w ten sposób, że podanie jedynie ceny wyjściowej w zaproszeniu do dokonania zakupu nie może, samo w sobie, zostać uznane za pominięcie wprowadzające w błąd. Zadaniem sądu krajowego jest ustalenie, czy podanie ceny wyjściowej może wystarczyć do spełnienia wymogów dotyczących podania ceny statuowanych w tym przepisie. Sąd ten ma w szczególności za zadanie ustalić, czy pominięcie szczegółowych zasad obliczania ceny końcowej uniemożliwia konsumentowi podjęcie świadomej decyzji dotyczącej transakcji i w konsekwencji prowadzi do podjęcia decyzji, której konsument w przeciwnym wypadku by nie podjął. Zadaniem sądu krajowego jest także uwzględnienie ograniczeń właściwych wykorzystanemu środkowi przekazu, właściwości i cech charakterystycznych produktu, jak również innych działań, które przedsiębiorca rzeczywiście podjął, aby udostępnić konsumentowi informacje.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 19 maja 2011 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bayerischer Verwaltungsgerichtshof — Niemcy) — Mathilde Grasser przeciwko Freistaat Bayern

(Sprawa C-184/10) ⁽¹⁾

(Dyrektywa 91/439/EWG — Wzajemne uznawanie praw jazdy — Prawo jazdy wydane przez państwo członkowskie z naruszeniem warunku miejsca zamieszkania — Odmowa uznania przez przyjmujące państwo członkowskie oparta wyłącznie na naruszeniu warunku miejsca zamieszkania)

(2011/C 204/18)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Bayerischer Verwaltungsgerichtshof

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Mathilde Grasser

Strona pozwana: Freistaat Bayern

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Bayerischer Verwaltungsgerichtshof — Wykładnia art. 1 ust. 2 oraz art. 8 ust. 2 i 4 dyrektywy Rady 91/439/EWG z dnia 29 lipca 1991 r. w sprawie praw jazdy (Dz.U. L 237, s. 1) — Prawo jazdy wydane przez państwo członkowskie obywatelowi innego państwa członkowskiego, który w chwili wydania tego prawa jazdy posiadał normalne miejsce zamieszkania na terytorium tego innego państwa członkowskiego i któremu nigdy nie cofnięto krajowego prawa jazdy — Przysługująca państwom członkowskim możliwość odmowy uznania prawa jazdy wydanego przez inne państwo członkowskie wyłącznie w oparciu o naruszenie warunku miejsca zamieszkania

Sentencja

Artykuł 1 ust. 2, art. 7 ust. 1 lit. b) oraz art. 8 ust. 2 i 4 dyrektywy Rady 91/439/EWG z dnia 29 lipca 1991 r. w sprawie praw jazdy, zmienionej dyrektywą Komisji 2008/65/WE z dnia 27 czerwca 2008 r., należy interpretować w ten sposób, że nie sprzeciwiają się one temu, aby przyjmujące państwo członkowskie odmówiło uznania na swoim terytorium prawa jazdy wydanego przez inne państwo członkowskie, jeśli z zapisów zamieszczonych w tym prawie jazdy wynika, że nie został zachowany warunek normalnego miejsca zamieszkania przewidziany w art. 7 ust. 1 lit. b) wskazanej dyrektywy. Okoliczność, że wobec posiadacza owego prawa jazdy przyjmujące państwo członkowskie nie zastosowało żadnego środka w rozumieniu art. 8 ust. 2 rzecznej dyrektywy, nie ma znaczenia w tym zakresie.

⁽¹⁾ Dz.U. C 113 z 1.5.2010.

⁽¹⁾ Dz.U. C 179 z 3.7.2010.

Wyrok Trybunału (siódma izba) z dnia 19 maja 2011 r. (wnioski o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożone przez Tribunal Superior de Justicia de Castilla y León — Hiszpania) — David Barcenilla Fernández (C-256/10), Pedro Antonio Macedo Lozano (C-261/10) przeciwko Gerardo García SL

(Sprawy połączone C-256/10 i 261/10) ⁽¹⁾

(Dyrektywa 2003/10/WE — Wartości ekspozycji — Hałas — Ochronnik słuchu — Skuteczność)

(2011/C 204/19)

Język postępowania: hiszpański

Sąd krajowy

Tribunal Superior de Justicia de Castilla y León

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strony skarżące: David Barcenilla Fernández (C-256/10), Pedro Antonio Macedo Lozano (C-261/10)

Strona pozwana: Gerardo García SL

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Tribunal Superior de Justicia de Castilla y León — Wykładnia dyrektywy 2003/10/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 6 lutego 2003 r. w sprawie minimalnych wymagań w zakresie ochrony zdrowia i bezpieczeństwa dotyczących narażenia pracowników na ryzyko spowodowane czynnikami fizycznymi (hałasem) (Siedemnasta dyrektywa szczegółowa w rozumieniu art. 16 ust. 1 dyrektywy 89/391/EWG) (Dz.U. L 42, s. 38) — Przekroczenie wartości ekspozycji na hałas, przy których wymagane jest podjęcie działania zamierzającego do uniknięcia lub zmniejszenia ekspozycji — Skuteczność dyrektywy

Sentencja

- 1) Dyrektywę 2003/10/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 6 lutego 2003 r. w sprawie minimalnych wymagań w zakresie ochrony zdrowia i bezpieczeństwa dotyczących narażenia pracowników na ryzyko spowodowane czynnikami fizycznymi (hałasem) (Siedemnasta dyrektywa szczegółowa w rozumieniu art. 16 ust. 1 dyrektywy 89/391/EWG), zmienioną dyrektywą 2007/30/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 czerwca 2007 r., należy interpretować w ten sposób, że pracodawca, w którego przedsiębiorstwie dzienny poziom ekspozycji na hałas pracowników wynosi ponad 85 dB, mierzony bez uwzględnienia skutków używania indywidualnych ochronników słuchu, nie spełnia obowiązków wynikających z tej dyrektywy poprzez samo wydanie pracownikom takich ochronników słuchu umożliwiających obniżenie dziennej ekspozycji na hałas poniżej 80 dB, ponieważ na owym pracodawcy ciąży obowiązek wdrożenia programu środków technicznych lub organizacyjnych zmierzających do zmniejszenia takiej ekspozycji na hałas do poziomu poniżej 85 dB, mierzonego bez uwzględnienia skutków używania indywidualnych ochronników słuchu.
- 2) Dyrektywę 2003/10, zmienioną dyrektywą 2007/30, należy interpretować w ten sposób, że nie wymaga ona od pracodawcy, by wypłacał dodatek do wynagrodzenia pracownikom narażonym na poziom hałasu wyższy od 85 dB, mierzony bez uwzględnienia skutku używania indywidualnych ochronników słuchu, tylko z tego powodu, że nie wdrożył programu środków technicznych lub orga-

nizacyjnych zmierzających do zmniejszenia dziennego poziomu ekspozycji na hałas. W każdym razie prawo krajowe powinno przewidywać odpowiednie mechanizmy zapewniające, że pracownik narażony na poziom hałasu wyższy od 85 dB, mierzony bez uwzględnienia skutku używania indywidualnych ochronników słuchu, może skutecznie dochodzić przestrzegania przez pracodawcę obowiązków w zakresie zapobiegania ustanowionych w art. 5 ust. 2 tej dyrektywy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 221 z 14.8.2010.

Wyrok Trybunału (ósma izba) z dnia 19 maja 2011 r. — Union Investment Privatfonds GmbH przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory), Unicre-Cartão International De Crédito SA

(Sprawa C-308/10 P) ⁽¹⁾

(Odwołanie — Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Rozporządzenie (WE) nr 40/94 — Artykuł 74 ust. 2 — Dowody na poparcie sprzeciwu nieprzedstawione w wyznaczonym w tym celu terminie — Nieuwzględnienie — Zakres swobodnej oceny przysługujący izbie odwoławczej)

(2011/C 204/20)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: Union Investment Privatfonds GmbH (przedstawiciel: J. Zindel, Rechtsanwalt)

Druga strona postępowania: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciel: G. Schneider, pełnomocnik), Unicre-Cartão International De Crédito SA

Przedmiot

Odwołanie od wyroku Sądu (trzecia izba) z dnia 27 kwietnia 2010 r. — Union Investment Privatfonds przeciwko OHIM — Unicre-Cartão International De Crédito, na mocy którego Sąd oddalił skargę o stwierdzenie nieważności wniesioną przez właściciela graficznych krajowych znaków towarowych UniFLEXIO, UniVARIO i UniZERO, zarejestrowanych dla usług należących do klas 35 i 36, na decyzję Drugiej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 10 października 2006 r. oddalającą odwołanie od decyzji Wydziału Sprzeciwów, którą oddalono sprzeciw wnoszącej odwołanie wobec rejestracji graficznego wspólnotowego znaku towarowego unibanco dla usług należących do klas 36 i 38 — Błędna wykładnia art. 74 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 40/94 — Zakres swobodnej oceny przysługujący izbie odwoławczej w odniesieniu do dowodów na poparcie sprzeciwu nieprzedstawionych w wyznaczonym w tym celu terminie.

Sentencja

- 1) Odwołanie zostaje odrzucone.
- 2) Union Investment Privatfonds GmbH zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 246 z 11.9.2010.

Wyrok Trybunału (ósma izba) z dnia 18 maja 2011 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Finanzgericht Düsseldorf — Niemcy) — Finanzgericht Düsseldorf Delphi Deutschland GmbH przeciwko Hauptzollamt Düsseldorf

(Sprawa C-423/10) ⁽¹⁾

(Wspólna Taryfa Celna — Nomenklatura scalona — Klasyfikacja taryfowa — Złącza elektryczne — Podpozycja 8536 69 — Wtyki i gniazda wtykowe)

(2011/C 204/21)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Finanzgericht Düsseldorf

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Finanzgericht Düsseldorf Delphi Deutschland GmbH

Strona pozwana: Hauptzollamt Düsseldorf

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Finanzgericht Düsseldorf — Wykładnia załącznika I do rozporządzenia Rady (EWG) nr 2658/87 w sprawie nomenklatury taryfowej i statystycznej oraz w sprawie Wspólnej Taryfy Celnej (Dz.U. L 256, s. 1), zmienionego rozporządzeniami Komisji (WE) nr 1810/2004 z dnia 7 września 2004 r. (Dz.U. L 327, s. 1), nr 1719/2005 z dnia 27 października 2005 r. (Dz.U. L 286, s. 1) i nr 1549/2006 z dnia 17 października 2006 r. (Dz.U. L 301, s. 1) — Elektryczne elementy połączeniowe przeznaczone do zaciśnięcia na końcu przewodu i zamontowania w plastikowej obudowie w celu połączenia dwóch kabli — Zaklasyfikowanie do podpozycji 8536 69 Nomenklatury Scalonej

Sentencja

Podpozycja 8536 69 Nomenklatury Scalonej, znajdująca się w załączniku I do rozporządzenia Rady (EWG) nr 2658/87 z dnia 23 lipca 1987 r. w sprawie nomenklatury taryfowej i statystycznej oraz w sprawie Wspólnej Taryfy Celnej, zmieniona w latach 2005, 2006 i 2007, odpowiednio przez rozporządzenia Komisji (WE) nr 1810/2004 z dnia 7 września 2004 r., nr 1719/2005 z dnia 27 października 2005 r. i nr 1549/2006 z dnia 17 października 2006 r., powinna być interpretowana w ten sposób, iż złącza elektryczne, takie jak sporne w postępowaniu przed sądem krajowym, nie zostają wyłączone spod rzeczowej podpozycji z tego powodu, że nie zapewniają one izolacji przewodzenia w miejscu połączenia lub też że stanowią jedynie część później produkowanych wtyków i gniazd, ponieważ pozwalają one na połączenie elektryczne urządzeń, kabli i płytek drukowanych itp. przez zwykłe wpięcie wtyku do gniazda, bez potrzeby wykonywania prac montażowych.

⁽¹⁾ Dz.U. C 317 z 20.11.2010.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesgerichtshof (Niemcy) w dniu 18 marca 2011 r. — Folien Fischer AG i Fofitec AG przeciwko RITRAMA SpA

(Sprawa C-133/11)

(2011/C 204/22)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Bundesgerichtshof

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Folien Fischer AG i Fofitec AG

Strona pozwana: RITRAMA SpA

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 5 pkt 3 rozporządzenia Rady (WE) nr 44/2001 z dnia 22 grudnia 2000 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych ⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że jurysdykcja w zakresie odpowiedzialności z tytułu czynu niedozwolonego obejmuje również powództwo o ustalenie nieistnienia prawa, w którym potencjalny sprawca szkody zmierza do ustalenia, że potencjalnemu poszkodowanemu w związku z określoną sytuacją nie przysługują roszczenia wynikające z czynu niedozwolonego (w niniejszej sprawie: naruszenia przepisów prawa ochrony konkurencji)?

⁽¹⁾ Dz.U. L 12, s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landgericht Frankfurt am Main (Niemcy) w dniu 28 marca 2011 r. — Condor Flugdienst GmbH przeciwko Jürgenowi Dörschelowi

(Sprawa C-151/11)

(2011/C 204/23)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Landgericht Frankfurt am Main

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Condor Flugdienst GmbH

Strona pozwana: Jürgen Dörschel

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy pasażer ma prawo do odszkodowania zgodnie z art. 7 rozporządzenia ⁽¹⁾, jeżeli samolot, którego odlot miał miejsce o wyznaczonej porze, zawraca do lotniska odlotu przed dotarciem do docelowego lotniska i następnie odlatuje z opóźnieniem kwalifikującym się do zapłaty odszkodowania?

- 2) Czy mamy do czynienia z odwołaniem już wtedy, gdy po zamknięciu drzwi samolotu przewóz nie jest kontynuowany? Od jakiego momentu można mówić o odwołaniu, a nie o opóźnieniu lotu?

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. ustanawiające wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylające rozporządzenie (EWG) nr 295/91, Dz.U. L 46, s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Arbeitsgerichts München (Niemcy) w dniu 28 marca 2011 r. — Johann Odar przeciwko Baxter Deutschland GmbH

(Sprawa C-152/11)

(2011/C 204/24)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Arbeitsgericht München

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Johann Odar

Strona pozwana: Baxter Deutschland GmbH

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy uregulowanie krajowe przewidujące dopuszczalność odmiennego traktowania ze względu na wiek w sytuacji, gdy strony porozumienia zakładowego wyłączyły, w ramach systemu zabezpieczenia społecznego pracowników, ze świadczeń programu socjalnego pracowników, którzy są zabezpieczeni pod względem ekonomicznym, ponieważ w danym przypadku po wykorzystaniu zasiłku dla bezrobotnych mają prawo do świadczeń emerytalnych, narusza zakaz dyskryminacji ze względu na wiek w rozumieniu art. 1 i art. 16 dyrektywy Rady 2000/78/WE z dnia 27 listopada 2000 r. ustanawiającej ogólne warunki ramowe równego traktowania w zakresie zatrudnienia i pracy⁽¹⁾, czy też takie odmierne traktowanie jest uzasadnione w świetle art. 6 ust. 1 zdanie drugie lit. a) tej dyrektywy?
- 2) Czy uregulowanie krajowe przewidujące dopuszczalność odmiennego traktowania ze względu na wiek w sytuacji, gdy strony porozumienia zakładowego wyłączyły, w ramach systemu zabezpieczenia społecznego pracowników, ze świadczeń programu socjalnego pracowników, którzy są zabezpieczeni pod względem ekonomicznym, ponieważ w danym przypadku po wykorzystaniu zasiłku dla bezrobotnych mają prawo do świadczeń emerytalnych, narusza zakaz dyskryminacji ze względu na niepełnosprawność w rozumieniu art. 1 i art. 16 dyrektywy 2000/78/WE?
- 3) Czy uregulowanie zakładowego systemu zabezpieczenia socjalnego przewidujące, że w przypadku pracowników, którzy ukończyli 54 rok życia i z którymi stosunek pracy zostaje rozwiązany z przyczyn organizacyjnych, dokony-

wane jest alternatywne obliczenie odprawy na podstawie najwcześniej możliwego rozpoczęcia korzystania ze świadczeń emerytalnych i w porównaniu do zwykłej metody obliczania, która w szczególności nawiązuje do długości stażu pracy w przedsiębiorstwie, wypłaceniu podlega mniejsza kwota odprawy, jednakże co najmniej połowa zwykłej kwoty odprawy, narusza zakaz dyskryminacji ze względu na wiek w rozumieniu art. 1 i art. 16 dyrektywy 2000/78/WE, czy też takie odmierne traktowanie jest uzasadnione w świetle art. 6 ust. 1 zdanie drugie lit. a) tej dyrektywy?

- 4) Czy uregulowanie zakładowego systemu zabezpieczenia socjalnego przewidujące, że w przypadku pracowników, którzy ukończyli 54 rok życia i z którymi stosunek pracy zostaje rozwiązany z przyczyn organizacyjnych, dokonywane jest alternatywne obliczenie odprawy na podstawie najwcześniej możliwego momentu rozpoczęcia korzystania ze świadczeń emerytalnych i w porównaniu do zwykłej metody obliczania, która w szczególności nawiązuje do długości stażu pracy w przedsiębiorstwie, wypłaceniu podlega mniejsza kwota odprawy, jednakże co najmniej połowa zwykłej kwoty odprawy, a w przypadku tej alternatywnej metody obliczania za decydujące kryterium przyjmuje się nabycie uprawnień do świadczeń emerytalnych ze względu na niepełnosprawność, narusza zakaz dyskryminacji ze względu na niepełnosprawność w rozumieniu art. 1 i art. 16 dyrektywy 2000/78/WE?

⁽¹⁾ Dz. U. L 303, s. 16

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Naczelny Sąd Administracyjny (Rzeczpospolita Polska) w dniu 1 kwietnia 2011 r. — Bawaria Motors Sp. z o.o. i Minister Finansów

(Sprawa C-160/11)

(2011/C 204/25)

Język postępowania: polski

Sąd krajowy

Naczelny Sąd Administracyjny

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strony skarżące: Bawaria Motors Sp. z o.o., Minister Finansów

Pytanie prejudycjalne

czy unormowania wynikające z art. 313 ust. 1 i art. 314 w zw. z art. 136 oraz art. 315 Dyrektywy 2006/112/WE Rady z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej⁽¹⁾ (dalej Dyrektywa 112) — należy interpretować w ten sposób, iż pozwalają one na zastosowanie procedury szczególnej „marży” dla podatników pośredników w dostawach towarów używanych także w tej sytuacji, gdy dokonują oni odsprzedaży zakupionych samochodów osobowych i innych pojazdów samochodowych, co do których zastosowano z mocy polskich przepisów krajowych przyjętych w § 13 ust 1 pkt 5) Rozporządzenia Ministra Finansów z dnia

28 listopada 2008 r. w sprawie wykonania niektórych przepisów ustawy o podatku od towarów i usług (Dz. U. nr 212 poz. 1336 ze zm.) zwolnienie od podatku dostawy samochodów osobowych i innych pojazdów samochodowych przez podatników, którym przy ich nabyciu przysługiwało jedynie prawo do częściowego odliczenia podatku naliczonego, o którym stanowił art. 86 ust. 3 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług (Dz.U. Nr 54, poz. 535 ze zm.; dalej jako ustawa o VAT), jeżeli te samochody i pojazdy były towarami używanymi w rozumieniu art. 43 ust. 2 ustawy o VAT oraz art. 311 ust. 1 (1) Dyrektywy 112?

(¹) Dz.U. L 347, s. 1

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez High Court of Ireland w dniu 13 kwietnia 2011 r. — HID i BA przeciwko Refugee Applications Commissioner, Refugee Appeals Tribunal, Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General

(Sprawa C-175/11)

(2011/C 204/26)

Język postępowania: angielski

Sąd krajowy

High Court of Ireland (Irlandia)

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: HID i BA.

Strona pozwana: Refugee Applications Commissioner, Refugee Appeals Tribunal, Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy przepisy dyrektywy Rady 2005/85/WE z dnia 1 grudnia 2005 r. (¹) lub ogólne zasady prawa Unii Europejskiej stoją na przeszkodzie ustanowieniu przez państwo członkowskie środków administracyjnych wprowadzających wymóg, aby kategoria wniosków o udzielenie azylu określona na podstawie przynależności państwowej lub kraju pochodzenia osoby ubiegającej się o azyl była rozpatrywana i rozstrzygana z zastosowaniem procedury przyspieszonej lub priorytetowej?
- 2) Czy wykładni art. 39 wyżej wymienionej dyrektywy Rady w związku z jej motywem 27 i art. 267 TFUE należy dokonywać w ten sposób, że wymagany tym przepisem skuteczny środek odwoławczy jest przewidziany w prawie krajowym wówczas, gdy funkcja przeprowadzenia kontroli sądowej lub postępowania odwoławczego w odniesieniu do wydanego w pierwszej instancji rozstrzygnięcia w przedmiocie wniosków o udzielenie azylu jest przyznana przez prawo odwołaniu do Trybunału, utworzonego na podstawie

ustawy wydanej przez parlament i wyposażonego w kompetencje do wydawania wiążących decyzji na korzyść osoby ubiegającej się o azyl, które dotyczy wszystkich istotnych dla wniosku kwestii prawnych i faktycznych, bez względu na istnienie ustaleń administracyjnych lub organizacyjnych, które posiadają niektóre lub wszystkie następujące cechy charakterystyczne:

- zachowanie przez rządowego ministra szczytowych uprawnień dyskrejonalnych do uchylenia negatywnej decyzji w przedmiocie wniosku;
- istnienie organizacyjnych i administracyjnych powiązań między organami odpowiedzialnymi za wydawanie decyzji w pierwszej instancji oraz rozpatrywanie odwołań;
- fakt, że wydający decyzje członkowie Trybunału są mianowani przez Ministra, sprawują funkcję w niepełnym wymiarze czasu pracy przez okres trzech lat i otrzymują wynagrodzenie od poszczególnych spraw;
- zachowanie przez Ministra uprawnień do wydawania instrukcji, takich jak wyszczególnione w art. 12, art. 16 ust. 2B lit. b) oraz art. 16 ust. 11 wyżej wymienionej ustawy?

(¹) Dz.U. L 326, s.13.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberster Gerichtshof (Austria) w dniu 22 kwietnia 2011 r. — Daniela Mühlleitner przeciwko Ahmadowi Yusufiemu i Wadatowi Yusufiemu

(Sprawa C-190/11)

(2011/C 204/27)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Oberster Gerichtshof

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Daniela Mühlleitner

Strona pozwana: Ahmad Yusufi i Wadat Yusufi

Pytanie prejudycjalne

Czy stosowanie art. 15 ust. 1 lit. c) rozporządzenia (WE) nr 44/2001 w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych (rozporządzenia Bruksela I) (¹) zakłada, że pomiędzy konsumentem i przedsiębiorcą została zawarta umowa na odległość?

(¹) Dz.U. 2001, L 12, s. 1

Skarga wniesiona w dniu 20 kwietnia 2011 r. — Komisja Europejska przeciwko Rzeczypospolitej Polskiej**(Sprawa C-193/11)**

(2011/C 204/28)

Język postępowania: polski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (Przedstawiciele: L. Lozano Palacios i K. Herrmann, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Rzeczpospolita Polska

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie, że poprzez zastosowanie procedury szczególnej VAT dla biur podróży w przypadkach sprzedaży usług turystyki osobom nie będącym turystami, jak stanowi art. 119 ust.3 ustawy z 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług (dalej: polska ustawa VAT), Rzeczpospolita Polska nie wypełniła zobowiązań wynikających z art. 306-310 dyrektywy 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej ⁽¹⁾.

— obciążenie Rzeczypospolitej Polskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zdaniem Komisji stosowanie przez Rzeczpospolitą Polskę na podstawie art. 119 ustawy o podatku od towarów i usług procedury szczególnej VAT dla biur podróży również w przypadku, gdy nabywcą usługi turystyki jest podmiot inny niż turysta, jest niezgodne z obecnie obowiązującymi przepisami art. 306 — 310 dyrektywy 2006/112/WE.

Na poparcie swojej tezy Komisja podnosi, że art. 306 — 310 dyrektywy 2006/112/WE obowiązują w tej samej wersji, jaka nadana była wcześniej art. 26 Szóstej Dyrektywy VAT. Pięć z sześciu ówczesnych oficjalnych wersji językowych (tzn. wszystkie wersje za wyjątkiem wersji w jęz. angielskim) było całkowicie spójnych i posługiwało się konsekwentnie pojęciem „turysta” w całym tekście art. 26. Jedyne użycie terminu „nabywca” pojawia się w niektórych wersjach językowych art. 306 opartych na wersji angielskojęzycznej. Jednak i w tych przypadkach, dalsze przepisy dotyczące procedury szczególnej (art. 307-310) posługują się pojęciem „turysta”, co wskazuje na błędne użycie pojęcia „nabywca” w art. 306.

Ponadto, nawet gdyby zgodzić się z tym, że cel procedury szczególnej VAT dla biur podróży tj. uproszczenie rozliczeń, byłby skuteczniej osiągnięty poprzez interpretację uwzględniającą nabywców, z orzecznictwa Trybunału wynika, że oparcie

stosowania tej procedury wyłącznie na wykładni celowościowej wbrew jednoznacznej decyzji ustawodawcy unijnego wynikającej z treści obowiązujących obecnie przepisów jest niedopuszczalne.

⁽¹⁾ Dz.U. L 347, s. 1.

Odwołanie od wyroku Sądu (ósma izba) wydanego w dniu 3 lutego 2011 r. w sprawie T-3/09 Republika Włoska przeciwko Komisji Europejskiej, wniesione w dniu 28 kwietnia 2011 r. przez Republikę Włoską**(Sprawa C-200/11 P)**

(2011/C 204/29)

Język postępowania: włoski

Strony

Wnoszący odwołanie: Republika Włoska (przedstawiciel: P. Gentili, avvocato de lo Stato)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądanie wnoszącego odwołanie

Uchylenie wyroku Sądu w sprawie T-3/09 i, poprzez wydanie rozstrzygnięcia co do istoty sprawy, stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 21.10.2008 r. w sprawie pomocy państwa C 20/2008 (ex N 62/2008) C 20/08 (ex N 62/08), której Włochy zamierzają udzielić przez wprowadzenie zmian do programu [systemu] pomocy N 59/04, dotyczącego tymczasowego mechanizmu obronnego dla przemysłu stoczniowego, zarejestrowanej pod numerem C(2008) 6015 wersja ostateczna

Zarzuty i główne argumenty

Republika Włoska wniosła do Trybunału Sprawiedliwości odwołanie przeciwko wyrokowi z dnia 3 lutego 2011 r. w sprawie T-3/09, w którym Sąd Unii Europejskiej oddalił skargę Republiki Włoskiej skierowaną przeciwko decyzji Komisji z dnia 21.10.2008 r. w sprawie pomocy państwa C 20/2008 (ex N 62/2008) C 20/08 (ex N 62/08), której Włochy zamierzają udzielić przez wprowadzenie zmian do programu [systemu] pomocy N 59/04, dotyczącego tymczasowego mechanizmu obronnego dla przemysłu stoczniowego, zarejestrowanej pod numerem C(2008) 6015 wersja ostateczna; decyzja ta została podana do wiadomości Republiki Włoskiej w dniu 22.10.2008 r. pismem z dnia 22.10.2008 r. o numerze SG-Greffe (2008) D/206436.

Republika Włoska opiera swe odwołanie na następujących zarzutach:

Zarzut pierwszy. Błąd w ustaleniach faktycznych oraz naruszenie art. 87 ust. 1 i art. 88 ust. 3 WE, a także art. 1 lit. c) rozporządzenia (WE) nr 659/1999 ⁽¹⁾ oraz art. 4 rozporządzenia (WE) nr 794/2004 ⁽²⁾.

Włochy w drodze ustawy finansowej na 2008 r. usiłowały jedynie dodatkowo dofinansować przeznaczoną dla przemysłu stoczniowego pomoc przewidzianą już w ustawie finansowej na 2004 r. oraz w dekrete ministerialnym z dnia 2.2.2004 r., zatwierdzonej już przez Komisję na podstawie rozporządzenia (WE) 1177/2002⁽³⁾ (rozporządzenia o mechanizmach obronnych dla sektora stoczniowego), nie zmieniając przy tym warunków udzielenia samej pomocy, a także będących jej beneficjentami przedsiębiorstw oraz rodzajów umów, na podstawie których przedsiębiorstwa te mogły korzystać z tej pomocy. Przeznaczone na tą pomoc środki zostały zaś wyczerpane ze względu na złożenie w jej przedmiocie większej ilości wniosków niż to początkowo przewidywano. Ze względu na charakterystyczną strukturę tej pomocy nie jest możliwe określenie z góry jej łącznej kwoty; dlatego, choć przyznano na nią dodatkowe środki, nie może to pociągać za sobą istotnej zmiany już zatwierdzonej pomocy, czyli istnienia nowej pomocy. Nie uwzględniając tego wszystkiego Sąd popełnił błąd.

Zarzut drugi. Naruszenie art. 2, 3, 4 i 5 rozporządzenia (WE) nr 1177/2002.

Komisja przyjęła, iż ustawa finansowa na 2008 r. wprowadza nową pomoc ze względu na to, że system ustanowiony w rozporządzeniu o mechanizmach obronnych dla sektora stoczniowego utracił moc wiążącą w dniu 31 marca 2005 r. i nie obowiązywał już po tej dacie. Twierdzenie to jest błędne ze względu na to, że data ta oznaczała jedynie ostateczny termin na podpisanie umów na budowę statków, które mogły być subwencjonowane; to samo rozporządzenie przewidywało jednak następnie, że pomoc będzie przyznawana przedsiębiorstwom, które dostarczyły przewidziane w umowach statki w ciągu trzech lat od ich zawarcia (a który to okres może jeszcze raz zostać przedłużony o kolejne trzy lata). Dlatego rozporządzenie mogło mieć zastosowanie do tego rodzaju umów co najmniej do dnia 31 marca 2008 r. Ustawa finansowa na 2008 r., zatwierdzona w dniu 24.12.2007 r., jest w istocie środkiem wykonawczym rozporządzenia i umożliwia wypłatę pomocy przewidzianej w umowach zawartych przed dniem 31 marca 2005 r. Podstawą prawną tej ustawy finansowej na 2008 r. było jednak rozporządzenie o mechanizmach obronnych dla sektora stoczniowego, które Komisja musiała zastosować zatwierdzając tą pomoc. Sąd popełnił błąd uznając, że począwszy od dnia 31 marca 2005 r. Komisja nie miała już żadnych uprawnień do oceny środków związanych z sektorem stoczniowym na podstawie rozporządzenia o mechanizmach obronnych dla sektora stoczniowego, także w sytuacji, gdy środki te dotyczyły umów zawartych przed dniem 31 marca 2005 r.

Zarzut trzeci. Naruszenie art. 87 ust. 2 i 3 oraz art. 88 ust. 3 WE. Naruszenie istotnych wymogów proceduralnych ze względu na brak uzasadnienia (art. 253 WE).

Komisja uznała, że nie ma takiego postanowienia traktatowego czy też innej normy prawnej, na podstawie której pomoc, o której mowa w ustawie finansowej na 2008 r., może zostać uznana za zgodną ze wspólnym rynkiem. W ten sposób instytucja ta popełniła błąd, ponieważ ze względu na to, że podstawową kwestią była tu ochrona wspólnotowego przemysłu stoczniowego przed dumpingiem ze strony Korei, zastosowanie w tej sytuacji mogą znajdować art. 87 ust. 3 lit. b) WE (ważne projekty stanowiące przedmiot wspólnotowego zainteresowania) lub też art. 87 ust. 3 lit. c) WE (pomoc przeznaczona na rozwój danego sektora gospodarki), a w każdym razie — zasada proporcjonalności: wspieranie tylko niektórych umów ze względu na to, że alokowane środki zostały już wyczerpane, stanowiłoby w istocie nieproporcjonalny środek służący

ochronie finansów publicznych, który mógłby pociągnąć poważne zakłócenie konkurencji między przedsiębiorstwami sektora stoczniowego. Komisja nie wzięła zaś pod uwagę żadnego z tych powodów, mogących uzasadniać uchylenie zakazu udzielania pomocy państwa. Sąd popełnił błąd uznając, że Włochy nie przedstawiły żadnego uzasadnienia uchylenia tego zakazu, nie biorąc przy tym pod uwagę nierównego traktowania oraz zakłócenia konkurencji, do których by doszło, gdyby pomoc została przyznana pewnym przedsiębiorstwom, a odmówiono by jej innym, znajdującym się w tej samej sytuacji. Sąd popełnił więc błąd uznając, że Komisja wystarczająco uzasadniła swą decyzję w tym względzie.

Zarzut czwarty. Naruszenie zasad ochrony uzasadnionych oczekiwań oraz równego traktowania (niedyskryminacji).

Po zatwierdzeniu przez Komisję pomocy przewidzianej w dekrete ministerialnym z dnia 2.2.2004 r. powstały uzasadnione oczekiwania co do tego, że zatwierdzona zostanie również ustawa, której jedynym celem była alokacja dodatkowych środków na finansowanie tego samego systemu pomocy. Zasada równego traktowania (niedyskryminacji) również wymaga zastosowania takiego podejścia ze względu na to, że w momencie wyczerpania się środków finansowych okazało się, iż tylko niektóre podmioty gospodarcze otrzymały pomoc, a inne, znajdujące się w identycznej sytuacji, jej nie otrzymały. Sąd popełnił błąd uznając, że Włochy i inne podmioty, których dotyczyła decyzja zatwierdzająca z 2004 r., doskonale wiedziały o tym, iż ta decyzja określała pułap pomocy, jaka mogła zostać przyznana, do kwoty 10 mln EUR. Istniały bowiem uzasadnione oczekiwania co do tego, że wszystkie podmioty uprawione będą mogły tą pomoc otrzymać.

⁽¹⁾ Dz.U. L 83, s. 1

⁽²⁾ Dz.U. L 140, s. 1

⁽³⁾ Dz.U. L 172, s. 1

Odwołanie od wyroku Sądu (siódmej izby) wydanego w dniu 17 lutego 2011 r. w sprawie T-55/08, Union of European Football Associations (UEFA) przeciwko Komisji Europejskiej, wniesione w dniu 27 kwietnia 2011 r. przez Union of European Football Associations (UEFA)

(Sprawa C-201/11 P)

(2011/C 204/30)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Union of European Football Associations (Zrzeszenie Europejskich Związków Piłki Nożnej, UEFA) (przedstawiciele: D. Anderson QC, D. Piccinin, barrister, B. Keane, solicitor, T. McQuail, solicitor)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska, Królestwo Belgii, Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej

Żądania wnoszącego odwołanie

Wnoszący odwołanie żąda uchylenia zaskarżonego wyroku Sądu, któremu zarzuca:

- błędne zastosowanie przepisów dyrektywy 89/552⁽¹⁾ zarówno w zakresie wymogu jasności i przejrzystości, jak też w zakresie uznania mistrzostw Europy w piłce nożnej za wydarzenie o doniosłym znaczeniu dla społeczeństwa;
- błędne zastosowanie postanowień traktatu dotyczących konkurencji;

- c) błędne zastosowanie postanowień traktatu dotyczących swobody świadczenia usług oraz zasady proporcjonalności;
- d) naruszenie prawa własności przysługującego związkowi UEFA;
- e) naruszenie prawa polegające na stwierdzeniu, że zaskarżona decyzja została dostatecznie uzasadniona w zakresie: i) uznania mistrzostw Europy w piłce nożnej za wydarzenie o doniosłym znaczeniu dla społeczeństwa; ii) konkurencji; iii) swobody świadczenia usług; iv) praw własności.

(¹) Dyrektywa Rady z dnia 3 października 1989 r. w sprawie koordynacji niektórych przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich, dotyczących wykonywania telewizyjnej działalności transmisyjnej (Dz.U. L 298, s. 23 — wyd. spec. w jęz. polskim rozdz. 6, t. 1, s. 224).

Odwwołanie od wyroku Sądu (druga izba) wydanego w dniu 3 marca 2011 r. w sprawach połączonych od T-122/07 do T-124/07 Siemens AG Österreich i in. przeciwko Komisji, wniesione w dniu 13 maja 2011 r. przez Komisję Europejską

(Sprawa C-231/11 P)

(2011/C 204/31)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: Komisja Europejska (przedstawiciele: A. Antoniadis, R. Sauer, N. von Lingen, pełnomocnicy)

Druga strona postępowania: Siemens AG Österreich, VA Tech Transmission & Distribution GmbH & Co. KEG, Siemens Transmission & Distribution Ltd, Siemens Transmission & Distribution SA, Nuova Magrini Galileo SpA

Żądania wnoszącego odwołanie

Komisja wnosi,

po pierwsze, tytułem żądania głównego,

- o uchylenie pkt 2 sentencji wyroku Sądu z dnia 3 marca 2011 r. w sprawach połączonych od T-122/07 do T-124/07, w zakresie w jakim opiera się on na ustaleniu Sądu przyjętym w pkt 157 zaskarżonego wyroku, iż Komisja jest zobowiązana do wskazania każdorazowego udziału poszczególnych spółek w kwotach, które zostały określone wobec nich jako dłużników solidarnych;
- o uchylenie pkt 3 sentencji wyroku Sądu z dnia 3 marca 2011 r. w sprawach połączonych od T-122/07 do

T-124/07, w zakresie w jakim Sąd zgodnie ze stwierdzeniami w pkt 158 w związku z pkt 245, 247, 262 i 263 zaskarżonego wyroku ustala na nowo grzywny wraz ze wskazaniem udziału w kwocie grzywny, którzy przypada na każdą poszczególną spółkę;

po drugie, posiłkowo,

- o uchylenie wyroku Sądu z dnia 3 marca 2011 r. w sprawach połączonych od T-122/07 do T-124/07, w zakresie w jakim nakłada na Komisję zgodnie z pkt 157 zaskarżonego wyroku obowiązek wskazania każdorazowego udziału poszczególnych spółek w kwotach, które zostały określone wobec nich jako dłużników solidarnych;
- o uchylenie wyroku z dnia 3 marca 2011 r. w sprawach połączonych od T-122/07 do T-124/07, w zakresie w jakim zgodnie ze stwierdzeniami w pkt 158 zaskarżonego wyroku określa w pkt 245, 247, 262 i 263 wyroku udział w kwocie grzywny, który przypada na każdą poszczególną spółkę, i przez to zmienia decyzję Komisji z dnia 24 stycznia 2007 r. (C(2006) 6762 wersja ostateczna) w sprawie COMP/38.899 — *Rozdzielnice z izolacją gazową*;

po trzecie,

- oddalenie skarg w sprawach T-122/07, T-123/07 i T-124/07 w zakresie żądanego stwierdzenia nieważności art. 2 lit. j), k), i l) decyzji K(2006) 6762 wersja ostateczna;

po czwarte,

- o obciążenie drugiej strony postępowania i skarżących kosztami postępowania odwoławczego i postępowania w pierwszej instancji.

Zarzuty i główne argumenty

- 1) Nałożony na Komisję obowiązek ustalenia indywidualnych zakresów odpowiedzialności w stosunku między dłużnikami solidarnymi nie uwzględnia ograniczeń uprawnień i obowiązków przyznanych Komisji na mocy art. 23 rozporządzenia nr 1/2003 i ingeruje w krajowe porządki prawne. Te uprawnienia i obowiązki obejmują stosunek na zewnątrz, tzn. nałożenie grzywien i ewentualnie określenia solidarnej odpowiedzialności adresatów decyzji. Wynikający z ustalenia odpowiedzialności solidarnej stosunek wewnętrzny między dłużnikami solidarnymi wraz z ewentualnymi roszczeniami regresowymi między nimi podlega natomiast co do zasady prawu państw członkowskich.
- 2) Sąd przekroczył granice swojego nieograniczonego prawa orzekania, ustalając w sposób wiążący zakresy odpowiedzialności w stosunkach wewnętrznych w kontekście ewentualnych roszczeń regresowych przed sądami krajowymi.

- 3) Postulowany przez Sąd obowiązek dogłębnego uregulowania przez Komisję skutków prawnych wynikających z odpowiedzialności solidarnej nie może być oparty na przywołanej w tym kontekście przez Sąd zasadzie indywidualizacji kar i sankcji; jest on ponadto sprzeczny z zasadą odpowiedzialności przedsiębiorstwa za naruszenia art. 101 i 102 TFUE.
- 4) Sąd dokonał rozstrzygnięcia *ultra petita* i naruszył zasady postępowania kontradiktoryjnego, określając zakres odpowiedzialności w stosunkach wewnętrznych i dokonując w sposób dorozumiany zmiany decyzji, której nie żądano i która nie była przedmiotem wystarczających rozważań.
- 5) Sąd narusza poza tym obowiązek uzasadnienia, gdyż z wyroku nie wynikają w wystarczająco jasny sposób zasadnicze motywy rozstrzygnięcia, a ponadto Sąd nie rozpatruje przedstawionych przez Komisję argumentów dotyczących długu solidarnego.
- 6) W końcu wyrok ingeruje w zakres uznania Komisji przy określeniu podmiotów odpowiedzialnych.

Odwołanie od wyroku Sądu (druga izba) wydanego w dniu 3 marca 2011 r. w sprawach połączonych od T-122/07 do T-124/07 Siemens AG Österreich i in. przeciwko Komisji, wniesione w dniu 16 maja 2011 r. przez Siemens Transmission & Distribution Ltd

(Sprawa C-232/11 P)

(2011/C 204/32)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: Siemens Transmission & Distribution Ltd (przedstawiciele: adwokaci H. Wollmann i F. Urlesberger)

Druga strona postępowania: Siemens AG Österreich, VA Tech Transmission & Distribution GmbH & Co. KEG, Siemens Transmission & Distribution SA, Nuova Magrini Galileo SpA, Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

- Zmiana zaskarżonego wyroku w pkt 3 tiret czwarte sentencji w ten sposób, że nałożona tam na Reyrolle grzywna zostanie obniżona o co najmniej 7 400 000 EUR;
- Posiłkowo: uchylenie pkt 3 sentencji zaskarżonego wyroku w zakresie, w jakim dotyczy Reyrolle, i odesłanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd;
- W każdym razie obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Wnoszący odwołanie podnosi naruszenie zasady indywidualizacji kar i sankcji. Wykonując swoje nieograniczone prawa

orzekania, Sąd nieprawidłowo zastosował art. 23 ust. 3 rozporządzenia nr 1/2003, wymierzając sankcję na przedsiębiorstwo Rolls-Royce/Reyrolle za lata 1988–1998 nie na podstawie sytuacji w tym przedsiębiorstwie, lecz opierając się na potencjale gospodarczym jednostki gospodarczej, która powstała dopiero wiele lat później (wraz ze sprzedażą Reyrolle na rzecz VA Technologie).

Ponadto wnoszący odwołanie podnosi naruszenie utrwalonych w orzecznictwie Trybunału zasad równego traktowania i proporcjonalności. W ramach art. 31 rozporządzenia nr 1/2003 Sąd stosował systematycznie różne metody obliczeniowe, które wyraźnie dyskryminowały wnoszącego odwołanie względem innych adresatów grzywny. Jego zdaniem brak jest obiektywnego uzasadnienia dla tego nierównego traktowania.

Odwołanie od wyroku Sądu (druga izba) wydanego w dniu 3 marca 2011 r. w sprawach połączonych od T-122/07 do T-124/07 Siemens AG Österreich i in. przeciwko Komisji, wniesione w dniu 16 maja 2011 r. przez Siemens Transmission & Distribution SA i Nuova Magrini Galileo SpA

(Sprawa C-233/11 P)

(2011/C 204/33)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: Siemens Transmission & Distribution SA i Nuova Magrini Galileo SpA (przedstawiciele: adwokaci H. Wollmann i F. Urlesberger)

Druga strona postępowania: Siemens AG Österreich, VA Tech Transmission & Distribution GmbH & Co. KEG, Siemens Transmission & Distribution Ltd, Komisja Europejska

Żądania wnoszących odwołanie

- Uchylenie pkt 2 sentencji wyroku Sądu (druga izba) z dnia 3 marca 2011 r. w sprawach połączonych od T-122/07 do T-124/07 w zakresie, w jakim stwierdzona zostaje nieważność art. 2 lit. j) i k) decyzji Komisji z dnia 24 stycznia 2007 r. (C(2006) 6762 wersja ostateczna) w sprawie COMP/38.899 — Rozdzielnicze z izolacją gazową;
- Uchylenie pkt 3 tiret pierwsze sentencji zaskarżonego wyroku oraz utrzymanie w mocy art. 2 lit. j) i k) decyzji Komisji C(2006) 6762 wersja ostateczna, a w odniesieniu do art. 2 lit. k) tej decyzji orzeczenie, że każdy z dłużników solidarnych zobowiązany jest wobec swoich dłużników solidarnych do poniesienia trzeciej części kwoty wynoszącej 4 500 000 EUR;
- Posiłkowo: uchylenie pkt 3 tiret pierwsze sentencji zaskarżonego wyroku i odesłanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd;

— W każdym razie uchylenie pkt 7 sentencji zaskarżonego wyroku i obciążenie pozwanej wszystkimi kosztami postępowania w sprawie T-124/07 oraz niniejszego postępowania odwoławczego.

Zarzuty i główne argumenty

Wykraczając ponad żądania skarżących, Sąd stwierdził również nieważność grzywny nałożonej wyłącznie na Schneider Electric SA i w bezprawny sposób dodał ją do długu solidarnego wnoszących odwołanie. Zaskarżony wyrok narusza w tym względzie istotne zasady prawa. Sąd naruszył zatem zasadę inicjatywy stron i zasadę zawartą w sposób dorozumiany w

art. 263 TFUE, iż nikt nie może wnieść skargi na rachunek innej osoby.

Ponadto, wykraczając ponad żądania skarżących, Sąd naruszył prawomocność decyzji Komisji wobec Schneider Electric SA. To bezprawne złamanie prawomocności narusza zasadę pewności prawa.

Wnoszącym odwołanie nie zostało umożliwione zajęcie stanowiska wobec istotnych ustaleń Sądu. Stanowi to brak w postępowaniu przed Sądem, gdyż w ten sposób naruszono prawo wnoszących odwołanie do bycia wysłuchanym w rozumieniu art. 6 EKPC.

SĄD

Wyrok Sądu z dnia 24 maja 2011 r. — NLG przeciwko Komisji**(Sprawy połączone T-109/05 i T-444/05) ⁽¹⁾**

(Dostęp do dokumentów — Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 — Dokumenty dotyczące składników kosztów wynikających z zobowiązań z zakresu usług publicznych w dziedzinie pomocy państwa — Odmowa dostępu — Wyjątek dotyczący ochrony interesów handlowych osoby trzeciej — Tajemnica zawodowa — Obowiązek uzasadnienia — Równość traktowania — Dokumenty pochodzące od państwa członkowskiego)

(2011/C 204/34)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Navigazione Libera del Golfo Srl (NLG), dawniej Navigazione Libera del Golfo SpA (Neapol, Włochy) (przedstawiciele: S. Ravenna i A. Abate, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: P. Costa de Oliveira i V. Di Bucci, pełnomocnicy)

Interwenienci popierający stronę pozwaną: Republika Włoch (przedstawiciele: początkowo I. Braguglia, pełnomocnik, i M. Fiorilli, avvocato dello Stato, a następnie M. Fiorilli i R. Adam, pełnomocnik, oraz wreszcie I. Bruni, avvocato dello Stato) (sprawa T-444/05); Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: B. Driessen i A. Vitro, pełnomocnicy) (sprawa T-444/05); Caremar SpA (Neapol) (przedstawiciele: początkowo G.M. Roberti, A. Franchi i G. Bellitti, a następnie G.M. Roberti, G. Bellitti i I. Perego, adwokaci) (sprawy T-109/05 i T-444/05)

Przedmiot

Żądanie stwierdzenia nieważności decyzji Komisji D(2005) 997 z dnia 3 lutego 2005 r. i D(2005) 9766 z dnia 12 października 2005 r. odmawiających skarżącej dostępu do pewnych danych, które nie zostały ujęte w opublikowanej wersji decyzji Komisji 2005/163/WE z dnia 16 marca 2004 r. w sprawie pomocy państwa wypłaconej przez Włochy przedsiębiorstwom żeglownym Adriatica, Caremar, Siremar, Saremar i Toremar (Grupa Tirrenia) (Dz.U. 2005, L 53, s. 29).

Sentencja

- 1) Stwierdza się nieważność decyzji Komisji D(2005) 997 z dnia 3 lutego 2005 r. w zakresie, w jakim dotyczy ona odmowy dostępu do szczegółowych składników kosztów dodatkowych ponoszonych rocznie przez Caremar SpA w związku z usługami przewozu osób świadczonymi na trasie Neapol-Beverello/Capri zarówno przy użyciu promów, jak i szybkich jednostek.
- 2) Skarga w sprawie T-109/05 zostaje oddalona w pozostałym zakresie.
- 3) Komisja Europejska pokrywa jedną trzecią własnych kosztów i jedną trzecią kosztów poniesionych przez Navigazione Libera del Golfo Srl (NLG), zaś ta spółka pokrywa dwie trzecie własnych kosztów i dwie trzecie kosztów poniesionych przez Komisję w sprawie T-109/05.

- 4) Caremar pokrywa własne koszty w sprawie T-109/05.

- 5) Stwierdza się nieważność decyzji Komisji D(2005) 9766 z dnia 12 października 2005 r.

- 6) Komisja Europejska zostaje obciążona kosztami postępowania w sprawie T-444/05.

- 7) Republika Włoch, Rada Unii Europejskiej i Caremar pokrywają własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 106 z 30.4.2005.

Wyrok Sądu z dnia 24 maja 2011 r. — Batchelor przeciwko Komisji**(Sprawa T-250/08) ⁽¹⁾**

(Dostęp do dokumentów — Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 — Dokumenty wymieniane w ramach oceny zgodności z prawem wspólnotowym środków podjętych w dziedzinie telewizyjnej działalności transmisyjnej — Odmowa dostępu — Wyjątek dotyczący ochrony procesu podejmowania decyzji — Wyjątek dotyczący ochrony celu kontroli, dochodzenia czy audytu)

(2011/C 204/35)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Edward William Batchelor (Bruksela, Belgia) (przedstawiciele: początkowo F. Young, solicitor, A. Barav, barrister, i adwokat D. Reymond, następnie A. Barav, D. Reymond i F. Carlin, barrister)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: początkowo C. Docksey, C. O'Reilly i P. Costa de Oliveira, pełnomocnicy, następnie C. O'Reilly i P. Costa de Oliveira)

Interwenient popierający stronę skarzącą: Królestwo Danii (przedstawiciele: B. Weis Fogh i S. Juul Jørgensen, pełnomocnicy)

Interwenient popierający stronę pozwaną: Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej (przedstawiciele: początkowo S. Behzadi-Spencer, L. Seeboruth i I. Rao, pełnomocnicy, następnie I. Rao, wspomagany przez G. Facennę i T. de la Mare, barristers)

Przedmiot

Po pierwsze, wniosek o stwierdzenie nieważności decyzji sekretarza generalnego Komisji z dnia 16 maja 2008 r. dotyczącej odmowy dostępu do korespondencji wymienionej pomiędzy Komisją a władzami brytyjskimi w przedmiocie środków notyfikowanych przez Zjednoczone Królestwo zgodnie z art. 3a ust. 1 dyrektywy Rady 89/552/EWG z dnia 3 października 1989 r. w sprawie koordynacji niektórych przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich, dotyczących wykonywania telewizyjnej działalności transmisyjnej (Dz.U. 1989, L 298, s. 23) oraz, po drugie, wniosek o stwierdzenie nieważności dorozumianej decyzji odmawiającej tego dostępu uważanej za wydaną w dniu 9 kwietnia 2008 r.

Sentencja

- 1) Skarga na dorozumianą decyzję odmowną uważaną za wydaną w dniu 9 kwietnia 2008 r. zostaje odrzucona jako niedopuszczalna.
- 2) Stwierdza się nieważność decyzji sekretarza generalnego Komisji Europejskiej z dnia 16 maja 2008 r., z zastrzeżeniem zakresu, w jakim dotyczy ona danych zawartych w dwóch pierwszych załącznikach do pisma z dnia 19 lutego 2007 r., w odniesieniu do których przywołany został wyjątek przewidziany w art. 4 ust. 2 tiret pierwsze rozporządzenia nr 1049/2001.
- 3) Komisja zostaje obciążona kosztami własnymi oraz kosztami poniesionymi przez Edwarda Williama Batchelora.
- 4) Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej zostaje obciążone kosztami własnymi oraz kosztami poniesionymi przez E.W. Batchelora w związku z przystąpieniem Zjednoczonego Królestwa do sprawy w charakterze interwenienta.
- 5) Królestwo Danii pokrywa koszty własne.

⁽¹⁾ Dz.U. C 209 z 15.8.2008.

Wyrok Sądu z dnia 25 maja 2011 r. — Prinz von Hannover — przeciwko OHIM (Przedstawienie herbu)

(Sprawa T-397/09) ⁽¹⁾

(Wspólnotowy znak towarowy — Zgłoszenie graficznego wspólnotowego znaku towarowego przedstawiającego herb — Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji — Naśladowanie z heraldycznego punktu widzenia godła państwa — Artykuł 7 ust. 1 lit. h) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 — Artykuł 6 ter konwencji paryskiej)

(2011/C 204/36)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Ernst August Prinz von Hannover Herzog zu Braunschweig und Lüneburg (Hanower, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci R. Stötzl i J. Hilger)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciel: G. Schneider, pełnomocnik)

Przedmiot

Skarga na decyzję Pierwszej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 23 lipca 2009 r. (sprawa R 1361/2008-1) dotyczącą rejestracji oznaczenia graficznego przedstawiającego herb dynastii hano-werskiej jako wspólnotowego znaku towarowego.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Ernst August Prinz von Hannover Herzog zu Braunschweig und Lüneburg zostaje obciążony kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 297 z 5.12.2009.

Wyrok Sądu z dnia 24 maja 2011 r. — ancotel przeciwko OHIM — Acotel (ancotel.)

(Sprawa T-408/09) ⁽¹⁾

(Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie graficznego wspólnotowego znaku towarowego ancotel — Wcześniejszy graficzny wspólnotowy znak towarowy ACOTEL — Względna podstawa odmowy rejestracji — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 — Właściwy krąg odbiorców)

(2011/C 204/37)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: ancotel GmbH (Frankfurt nad Menem, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat H. Truelsen)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciel: S. Schäffner, pełnomocnik)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą OHIM była również, interwenient przed Sądem: Acotel SpA (Rzym, Włochy) (przedstawiciele: początkowo adwokaci D. De Simone i D. Demarinis, następnie adwokaci D. De Simone, D. Demarinis i J. Wrede)

Przedmiot

Skarga na decyzję Pierwszej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 19 czerwca 2009 r. (sprawa R 1385/2008-1) dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu pomiędzy Acotel SpA a ancotel GmbH.

Sentencja

- 1) Stwierdza się nieważność decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM) z dnia 19 czerwca 2009 r. (sprawa R 1385/2008-1).
- 2) OHIM pokrywa własne koszty oraz koszty poniesione przez ancotel GmbH.

3) Acotel SpA pokrywa własne koszty.

(¹) Dz.U. C 312 z 19.12.2009.

Wyrok Sądu z dnia 25 maja 2011 r. — São Paulo Alpargatas przeciwko OHIM — Fischer (BAHIANAS LAS ORIGINALES)

(Sprawa T-422/09) (¹)

(Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie graficznego wspólnotowego znaku towarowego BAHIANAS LAS ORIGINALES — Wcześniejsze, krajowy i wspólnotowy, graficzne znaki towarowe havaianas i wcześniejszy słowny krajowy znak towarowy HAVAIANAS — Względna podstawa odmowy rejestracji — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Podobieństwo oznaczeń — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009)

(2011/C 204/38)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: São Paulo Alpargatas, SA (São Paulo, Brazylia) (przedstawiciele: adwokaci P. Merino Baylos i A. Velázquez Ibáñez)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciel: J. Crespo Carrillo, pełnomocnik)

Stronę postępowania przed Izłą Odwoławczą OHIM był również, interwenient przed Sądem: Enrique Fischer (Buenos Aires, Argentyna) (przedstawiciele: początkowo adwokat E. Rasche Aparicio, następnie adwokat M. de Justo Bailey)

Przedmiot

Skarga na decyzję Drugiej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 17 sierpnia 2009 r. (sprawa R 1477/2008-2) dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu między São Paulo Alpargatas, SA a Enriquem Fischerem.

Sentencja

- 1) Stwierdza się nieważność decyzji Drugiej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM) z dnia 17 sierpnia 2009 r. (sprawa R 1477/2008-2).
- 2) OHIM pokrywa własne koszty oraz koszty poniesione przez São Paulo Alpargatas, SA.
- 3) Enrique Fischer pokrywa własne koszty.

(¹) Dz.U. C 297 z 5.12.2009.

Wyrok Sądu z dnia 24 maja 2011 r. — Space Beach Club przeciwko OHIM — Flores Gómez (SpS space of sound)

(Sprawa T-144/10) (¹)

(Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie graficznego wspólnotowego znaku towarowego SpS space of sound — Wcześniejsze graficzne krajowe i wspólnotowe znaki towarowe space ibiza, space DANCE BARCELONA, space DANCE MADRID, space DANCE VALENCIA, space DANCE MALLORCA, space DANCE EIVISSA, space SPACE IBIZA WORLD, space DANCE i wcześniejszy słowny krajowy znak towarowy SPACE VIVA — Względna podstawa odmowy rejestracji — Brak prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd — Brak podobieństwa oznaczeń — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009)

(2011/C 204/39)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Space Beach Club, SA (San Jorge, Ibiza, Hiszpania) (przedstawiciel: adwokat A.I. Alejos Cutili)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciel: J.F. Crespo Carrillo, pełnomocnik)

Stronę postępowania przed Izłą Odwoławczą OHIM był również, interwenient przed Sądem: Miguel Ángel Flores Gómez (Madryt, Hiszpania) (przedstawiciele: adwokaci A.J. Vela Ballesteros i B.C. Lamas Begué)

Przedmiot

Skarga na decyzję Drugiej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 18 stycznia 2010 r. (sprawa R 766/2009-2) dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu między Space Beach Club, SA a Miguelem Ángelem Floresem Gómezem.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Space Beach Club, SA zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 134 z 22.5.2010.

Wyrok Sądu z dnia 24 maja 2011 r. — Longevity Health Products przeciwko OHIM — Tecnifar (E-PLEX)

(Sprawa T-161/10) (¹)

(Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie słownego wspólnotowego znaku towarowego E-PLEX — Wcześniejszy słowny krajowy znak towarowy EPILEX — Względna podstawa odmowy rejestracji — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Podobieństwo oznaczeń — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009)

(2011/C 204/40)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Longevity Health Products, Inc. (Nassau, Bahamy) (przedstawiciel: adwokat J. Korab)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciel: R. Pethke, pełnomocnik)

Stronę postępowania przed Izłą Odwoławczą OHIM była również: Tecnifar — Industria Tecnica Farmaceutica, SA (Lizbona, Portugalia)

Przedmiot

Skarga na decyzję Czwartej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 5 lutego 2010 r. (sprawa R 662/2009-4) dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu pomiędzy Tecnifar — Industria Tecnica Farmaceutica, SA a Longevity Health Products, Inc.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Longevity Health Products, Inc. zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 148 z 5.6.2010.

Wyrok Sądu z dnia 24 maja 2011 r. — Euro-Information przeciwko OHIM (EURO AUTOMATIC CASH)

(Sprawa T-392/10) (¹)

(Wspólnotowy znak towarowy — Zgłoszenie słownego wspólnotowego znaku towarowego EURO AUTOMATIC CASH — Bezwzględne podstawy odmowy rejestracji — Charakter opisowy — Artykuł 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia (WE) nr 207/2009)

(2011/C 204/41)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Euro-Information — Européenne de traitement de l'information (Strasburg, Francja) (przetawiciel: adwokat A. Grolée)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciel: A. Folliard-Monguiral, pełnomocnik)

Przedmiot

Skarga na decyzję Drugiej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 17 czerwca 2010 r. (sprawa R 892/2010-2) dotyczącą rejestracji oznaczenia słownego EURO AUTOMATIC CASH jako wspólnotowego znaku towarowego.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Euro-Information — Européenne de traitement de l'information zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 301 z 6.11.2010.

Postanowienie Sądu z dnia 19 maja 2011 r. — Formenti Seleco przeciwko Komisji

(Sprawa T-210/09) (¹)

(Układ stowarzyszeniowy EWG-Turcja — Przywóz odborników telewizyjnych z ekranem do odbioru kolorowego pochodzących z Turcji — Skarga o odszkodowanie — Przedawnienie — Niedopuszczalność)

(2011/C 204/42)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Formenti Seleco (Mediolan, Włochy) (przedstawiciele: A. Malatesta, G. Terracciano i S. Malatesta, avvocati)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Przedmiot

Skarga o odszkodowanie mająca na celu naprawienie szkody poniesionej przez skarżącą w wyniku braku podjęcia przez Komisję działań utrudniających władzom tureckim naruszenie Układu ustanawiającego stowarzyszenie między Europejską Wspólnotą Gospodarczą a Republiką Turcji przy ustalaniu pochodzenia pochodzących z Turcji odborników telewizyjnych z ekranem do odbioru kolorowego będących przedmiotem przywozu do Wspólnoty.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje odrzucona.
- 2) Spółka Formenti Seleco SpA zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 167 z 18.7.2009.

Postanowienie Sądu z dnia 23 maja 2011 r. — Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej przeciwko Komisji

(Sprawa T-226/10) (¹)

(Skarga o stwierdzenie nieważności — Reprezentowanie przez adwokatów lub radców prawnych niebędących osobami trzecimi — Niedopuszczalność)

(2011/C 204/43)

Język postępowania: polski

Strony

Strona skarżąca: Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej (Warszawa, Polska) (przedstawiciele: H. Gruszecka i D. Pawłowska, radcy prawni)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: G. Braun i K. Mojzesowicz, pełnomocnicy)

Przedmiot

Skarga o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2010) 1234 z dnia 3 marca 2010 r., wydanej na podstawie art. 7 ust. 4 dyrektywy 2002/21/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. L 108, s. 33), w której instytucja ta nakazała polskiemu organowi regulacyjnemu w dziedzinie usług telekomunikacyjnych i pocztowych wycofanie dwóch zgłoszonych projektów środków dotyczących hurtowego rynku wymiany ruchu IP (IP tranzyt) (sprawa PL/2009/1019) oraz hurtowego rynku wymiany ruchu IP (IP peering) z siecią Telekomunikacji Polskiej S.A. (TP) (sprawa PL/2009/1020).

Sentencja

- 1) Skarga zostaje odrzucona jako niedopuszczalna.
- 2) Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej zostaje obciążony kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 209 z 31.7.2010.

Skarga wniesiona w dniu 18 kwietnia 2011 r. — Staelen przeciwko Rzecznikowi Praw Obywatelskich

(Sprawa T-217/11)

(2011/C 204/44)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Claire Staelen (Bridel, Luksemburg) (przedstawiciele: L. Levi i M. Vandenbussche, adwokaci)

Strona pozwana: europejski Rzecznik Praw Obywatelskich

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- zasądzenie od Rzecznika Praw Obywatelskich na rzecz strony skarżącej zapłaty kwoty 559 382,13 EUR netto tytułem naprawienia szkody poniesionej w przeszłości, powiększonej o odsetki za zwłokę zgodnie ze stawką Europejskiego Banku Centralnego podwyższoną o dwa punkty;
- zasądzenie od Rzecznika Praw Obywatelskich zapłaty na rzecz wspólnotowej kasy emerytalnej składek na emeryturę na rzecz strony skarżącej, odpowiadających wynagrodzeniu podstawowemu wyliczonemu dla okresu od czerwca 2005 r. do kwietnia 2011 r., mianowicie łącznej kwocie 482 225,97 EUR;
- zasądzenie od Rzecznika Praw Obywatelskich zapłaty na rzecz strony skarżącej comiesięcznie, począwszy od maja 2011 r. do marca 2026 r. kwot netto odpowiadających wynagrodzeniu określonymu dla urzędników kategorii AD począwszy od kategorii zaszeregowania AD 9 stopień 2, drugi rok, biorąc pod uwagę normalny przebieg kariery urzędnika należącego do tej samej grupy zaszeregowania, uzupełnionej przez odpowiednie składki na rzecz kasy emerytalnej i na ubezpieczenie chorobowe;
- zasądzenie od Rzecznika Praw Obywatelskich zapłaty na rzecz strony skarżącej kwoty 50 000 EUR tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę;
- obciążenie Rzecznika Praw Obywatelskich całością kosztów postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W uzasadnieniu skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

- 1) Zarzut pierwszy dotyczy nieprzeprowadzenia wszystkich uzasadnionych dochodzeń w celu wyjaśnienia wszelkich przypadków ewentualnej złej administracji w ramach prowadzenia akt strony skarżącej przez Parlament Europejski. Strona skarżąca zarzuca stronie pozwanej błędne działanie i w konsekwencji naruszenie art. 3 ust. 1 decyzji 94/262/EWWiS, WE, Euratom, w sprawie przepisów i ogólnych warunków regulujących wykonywanie funkcji Rzecznika Praw Obywatelskich (Dz.U. L 113, s. 15).
- 2) Zarzut drugi dotyczy oczywistego błędu w ocenie, ponieważ strona pozwana przekroczyła granice uznania przysługującego jej w zakresie badania zasadności skargi i w ramach wykonywania przez siebie zadań popełniła błąd mogący doprowadzić do poniesienia przez stronę skarżącą szkody.
- 3) Zarzut trzeci dotyczy braku bezstronności, obiektywności i niezależności, złej wiary i nadużycia kompetencji, ponieważ strona pozwana po pierwsze zawarła umowę o współpracę z Parlamentem Europejskim i po drugie uniknęła bez uzasadnienia udzielenia odpowiedzi na centralne pytania związane z wniesioną skargą.
- 4) Zarzut czwarty dotyczy naruszenia zasad staranności i dobrej administracji. Strona skarżąca zarzuca stronie pozwanej, po pierwsze, niewzięcie pod uwagę całokształtu elementów mogących mieć wpływ na decyzję wydaną przez nią w ramach badania sytuacji strony skarżącej, po drugie, odmówienie przedstawienia dokumentów, na podstawie których strona pozwana oparła swoją decyzję i, po trzecie, naruszenie rozsądnego terminu na przeprowadzenie procedury.

Skarga wniesiona w dniu 28 kwietnia 2011 r. — Republika Grecka przeciwko Komisji

(Sprawa T-233/11)

(2011/C 204/45)

Język postępowania: grecki

Strony

Strona skarżąca: Republika Grecka (przedstawiciele: B. Asimakopoulou, G. Kanellopoulos, A. Iosifidou i P. Mylonopoulos)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji
- obciążenie Komisji kosztami postępowania

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca wnosi o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej C(2011) 1006 wersja ostateczna z dnia 23 lutego 2011 r. dotyczącej pomocy państwa C 48/2008 (ex NN 61/2008), którą to pomoc Grecja przyznała na rzecz przedsiębiorstwa Ellinikos Krysos A.E.

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi następujące zarzuty:

W ramach zarzutu pierwszego skarżąca podnosi, że pozwana naruszyła postanowienia traktatów (art. 107 ust. 1 i art. 108 ust. 2 TFUE, dawnych art. 87 ust. 1 i art. 88 ust. 2 WE) poprzez ich niewłaściwą wykładnię i nieprawidłowe zastosowanie, będące wynikiem błędu dotyczącego zbiegu oceny okoliczności faktycznych i ich oceny w odniesieniu do pojęcia pomocy państwa.

Na poparcie pierwszej części tego zarzutu, odnoszącej się do środka pomocowego nr 1 (sprzedaży kopalni Cassandra po cenie niższej od ich wartości rynkowej) skarżąca podnosi: a) nieprawidłową ocenę zaistnienia pomocy, będącą wynikiem oczywistego błędu, jeśli chodzi o rolę państwa, występującego wyłącznie w charakterze pośrednika, i o brak wykorzystania środków państwowych przy spornym przeniesieniu własności; b) (tytułem posiłkowym) nieprawidłową ocenę zastosowania kryterium prywatnego inwestora; c) (dalszym tytułem posiłkowym) błędną ocenę przyznania subwencji, będącą wynikiem oczywistego błędu przy określeniu wartości kopalni, gruntu i naturalnego złoża mineralnego oraz rzekomej rzeczywistej działalności kopalni w okresie sprzedaży; d) (jeszcze dalszym tytułem posiłkowym) niewłaściwą ocenę zakłócenia konkurencji, a także wpływu na wymianę między państwami członkowskimi.

Na poparcie drugiej części zarzutu pierwszego, odnoszącej się do środka pomocowego nr 2 (zwolnienia z zapłaty podatku z tytułu przeniesienia własności), skarżąca podnosi niewłaściwą ocenę przyznanej subwencji oraz zakłócenia konkurencji przypisywanego skarżącej, a także wpływu na wymianę między państwami członkowskimi.

W ramach zarzutu drugiego skarżąca wskazuje, że pozwana naruszyła postanowienie art. 14 ust. 1 zdanie drugie rozporządzenia (WE) nr 659/1999⁽¹⁾ w odniesieniu do konieczności odzyskania pomocy, ze względu na naruszenie zasad proporcjonalności, lojalnej współpracy, pewności prawa i ochrony uzasadnionych oczekiwań.

Na poparcie tego zarzutu skarżąca podnosi, że w świetle powyższych zasad pozwana niewłaściwie wyważyła ryzyko zakłócenia konkurencji i korzyść wynikającą z dalszego prowadzenia działalności przez sporne kopalnie.

Wreszcie, w ramach zarzutu trzeciego, skarżąca wskazuje, że pozwana naruszyła obowiązek uzasadnienia (art. 296 TFUE, dawny art. 253 WE) w odniesieniu do istnienia pomocy państwa, a także jej zgodności z rynkiem wewnętrznym.

Na poparcie tego zarzutu skarżąca podnosi, że pozwana nie wyjaśniła, dlaczego cena zbycia kopalni Cassandra, w sposób oczywisty pochodzących ze środków prywatnych, miałyby stanowić pośrednią lub bezpośrednią stratę środków państwowych, którą można przypisać państwu, ani dlaczego uznała, że w niniejszym przypadku powinny zostać uiszczone oba podatki z tytułu przeniesienia własności, zarówno kopalni, jak i gruntu,

nie zaś wyłącznie podatek dotyczący kopalni. Ponadto dla celu określenia wartości kopalni, gruntu i złoża mineralnego pozwana nie wyjaśniła przyznania subwencji, wybiórczo opierając się częściowo na oświadczeniach Behre Dolbear, a częściowo na swojej arbitralnej argumentacji, którą co więcej zastosowała w sposób wewnętrznie sprzeczny, jeśli chodzi o ujemną wartość zamkniętych kopalni.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 659 z dnia 22 marca 1999 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania art. 93 Traktatu WE.

Skarga wniesiona w dniu 4 maja 2011 r. — Lidl Stiftung przeciwko OHIM — Lactimilk (BELLRAM)

(Sprawa T-237/11)

(2011/C 204/46)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Lidl Stiftung & Co. KG (Neckarsulm, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat T. Träger)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stroną postępowania przed Izłą Odwoławczą była również: Lactimilk, SA (Madryt, Hiszpania)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— Stwierdzenie nieważności decyzji Czwartej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 1 marca 2011 w sprawie R 1154/2009-4; oraz

— obciążenie pozwanego kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: skarżąca

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: oznaczenie słowne „BELLRAM” dla towarów z klasy 29 — zgłoszenie wspólnotowego znaku towarowego nr 5074281

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w postępowaniu w sprawie sprzeciwu: druga strona postępowania przez Izłą Odwoławczą

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: hiszpański graficzny znak towarowy „RAM” zarejestrowany pod nr 2414439 dla towarów z klasy 29; hiszpański graficzny znak towarowy „Ram” zarejestrowany pod nr 98550 dla towarów z klasy 29; hiszpański słowny znak towarowy „RAM” zarejestrowany pod nr 151890 dla towarów z klasy 29

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: uwzględnienie sprzeciwu

Decyzja Izby Odwoławczej: oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: Skarżąca podnosi pięć zarzutów w uzasadnieniu swojej skargi.

W ramach zarzutu pierwszego skarżąca twierdzi, że zaskarżona decyzja narusza art. 63 ust. 2, art. 75 i 76 rozporządzenia Rady (WE) nr 207/2009 (zwanego dalej „rozporządzeniem nr 207/2009”) oraz prawa do bycia wysłuchanym, ponieważ Izba Odwoławcza nie dała stronom możliwości skomentowania planowanego przez nie zastąpienia przedmiotowego zgłoszenia, przywołanego w uzasadnieniu sprzeciwu.

W ramach zarzutu drugiego skarżąca twierdzi, że zaskarżona decyzja narusza art. 41 rozporządzenia nr 207/2009 w związku z zasadą 15 ust. 2 lit. f) rozporządzenia wykonującego, ponieważ Izba Odwoławcza wzięła pod uwagę towary, które nie zostały stosownie zidentyfikowane w sprzeciwie w terminie na jego wniesienie.

W ramach zarzutu trzeciego skarżąca twierdzi, że zaskarżona decyzja narusza art. 15 i art. 42 ust. 2 i 3 rozporządzenia nr 207/2009, ponieważ Izba Odwoławcza nie dokonała prawidłowej oceny charakteru towarów objętych zgłoszeniem, mimo przedstawionych dowodów używania znaku.

W ramach zarzutu czwartego skarżąca twierdzi, że zaskarżona decyzja narusza art. 76 rozporządzenia nr 207/2009 w związku z zasadą 19 ust. 1 i 3 oraz zasadą 50 ust. 1 rozporządzenia wykonującego, ponieważ Izba Odwoławcza błędnie wzięła pod uwagę rzekomy wzmocniony charakter odróżniający wcześniejszego znaku.

W końcu, w ramach zarzutu piątego skarżąca twierdzi, że zaskarżona decyzja narusza art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009, ponieważ Izba Odwoławcza błędnie przyjęła wysoki stopień podobieństwa pomiędzy towarami. W kontekście podobieństwa oznaczeń Izba Odwoławcza nie uwzględniła, iż oznaczenia te nie są podobne, względnie wykazują odległe podobieństwo, ze względu na jednolity charakter słowa „BELLRAM” w języku hiszpańskim. Oznaczenia „BELLRAM” i „RAM” nie wprowadzają w błąd, ponieważ towary wykazują odległe podobieństwo, a oznaczenia nie są do siebie podobne, względnie wykazują odległe podobieństwo.

Skarga wniesiona w dniu 3 maja 2011 r. — Sigma Alimentos Exterior przeciwko Komisji Europejskiej

(Sprawa T-239/11)

(2011/C 204/47)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Sigma Alimentos Exterior, SL (Madryt, Hiszpania) (przedstawiciel: M. Ferre Navarrete, adwokat)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności art. 1 ust. 1 zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim Komisja stwierdziła w nim, że art. 12 ust. 5 Texto Refundido de la Ley del Impuesto sobre Sociedades (ujednoliconego tekstu ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych — TRLIS) zawiera elementy pomocy państwa;
- tytułem ewentualnym, stwierdzenie nieważności art. 1 ust. 1 zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim Komisja stwierdziła w nim, że art. 12 ust. 5 TRLIS zawiera elementy pomocy państwa w przypadku, gdy ma on zastosowanie do nabywania udziałów pociągającego za sobą przejęcie kontroli;
- tytułem w dalszej kolejności ewentualnym, stwierdzenie nieważności art. 4 tej decyzji w zakresie, w jakim Komisja nakazuje w nim zastosowanie odzyskania pomocy w odniesieniu do transakcji, jakie miały miejsce przed opublikowaniem w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej ostatecznej wersji decyzji, której dotyczy niniejsza skarga, oraz
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Strona skarżąca w niniejszej sprawie nabyła w latach gospodarczych 2008–2010 udziały w spółkach mających siedzibę w Stanach Zjednoczonych i w Peru, stosując, w zastosowaniu art. 12 ust. 5 TRLIS, amortyzację wartości przedsiębiorstwa powstałej w wyniku nabycia większościowych udziałów w tych spółkach.

W dniu 12 stycznia 2011 r. Komisja wydała zaskarżoną decyzję C(2010) 9566 wersja ostateczna dotyczącą amortyzacji podatkowej wartości firmy w przypadku nabycia znacznych udziałów w przedsiębiorstwie zagranicznym [pomoc państwa nr C 45/2007 (ex NN 51/2007, ex CP 9/2007)]. Wskutek wydania tej decyzji organy hiszpańskiej administracji podatkowej wszczęły postępowania sprawdzające mające na celu dokonanie korekty dokonanych przez skarżącą odpisów amortyzacyjnych.

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty.

- 1) Zarzut pierwszy, oparty na braku spełnienia warunków koniecznych do uznania środka za stanowiący pomoc państwa.
 - Skarżąca twierdzi w tym względzie, że głównym powodem, dla którego system opodatkowania, którego dotyczy niniejsza sprawa, nie może być uznany za pomoc państwa, jest brak selektywnego charakteru rozpatrywanego środka. Komisja popełnia bowiem błąd, gdy uznaje, że ma do czynienia z faktyczną selektywnością, przyjmując za punkt wyjścia uprzywilejowanie nabywania krajowego i wymóg posiadania udziału wynoszącego co najmniej 5 %. W opinii skarżącej Komisja wyciąga ten wniosek nie biorąc pod uwagę wyników analizy typologii i sektorów, w której prowadzą działalność przedsiębiorstwa stosujące ten system.
- 2) Zarzut drugi, oparty na braku uzasadnienia zaskarżonej decyzji.
 - Skarżąca twierdzi, że uzasadnienie wyjaśniające przyczyny, dla których Komisja uznała, iż brak jest wyraźnych przeszkód prawych w nabywaniu spółek w Stanach Zjednoczonych i Peru, jest w każdym razie niewystarczające.

Skarga wniesiona w dniu 4 maja 2011 r. — L'Oréal przeciwko OHIM — United Global Media Group (MyBeauty)

(Sprawa T-240/11)

(2011/C 204/48)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: L'Oréal (Paryż, Francja) (przedstawiciele: adwokaci A. von Mühlendahl i S. Abel)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą była również: United Global Media Group, Inc. (El Segundo, U.S.A.)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe wzory) wydanej w dniu 3 lutego 2011 r. w sprawie R 898/2010-1;
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania, w tym kosztami poniesionymi przez skarżącą w postępowaniu przed Izbą Odwoławczą; lub
- ewentualnie obciążenie United Global Media Group, Inc., w razie jej przystąpienia do sprawy przed Sądem w charakterze interwenienta, kosztami postępowania, w tym kosztami poniesionymi przez skarżącą w postępowaniu przed Izbą Odwoławczą.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: skarżąca

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: Graficzny znak towarowy „MyBeauty TV” dla towarów z klas 3, 35 i 41 — zgłoszenie wspólnotowego znaku towarowego nr 6406755.

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w postępowaniu w sprawie sprzeciwu: United Global Media Group, Inc.

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: United Global Media Group, Inc oparła swój sprzeciw na art. 8 ust. 4 rozporządzenia w sprawie wspólnotowego znaku towarowego twierdząc, że jest właścicielem wielu wcześniejszych niezarejestrowanych znaków towarowych, które są podobne do znaku towarowego skarżącej.

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: Oddalenie sprzeciwu. W odniesieniu do kosztów Wydział Sprzeciwów zaobserwował, że wnosząca sprzeciw, jako strona, która przegrała sprawę, powinna zazwyczaj pokryć koszty pełnomocnictwa poniesione przez skarżącą, lecz z uwagi na to, że skarżąca nie wyznaczyła pełnomocnika w rozumieniu art. 93 rozporządzenia w sprawie wspólnotowego znaku towarowego, nie poniosła ona takich kosztów.

Decyzja Izby Odwoławczej: Oddalenie odwołania i obciążenie skarżącej kosztami postępowania poniesionymi przez wnoszącą sprzeciw.

Podniesione zarzuty: Skarżąca utrzymuje, że należy stwierdzić nieważność zaskarżonej decyzji, ponieważ narusza ona art. 85 ust. 1 rozporządzenia Rady nr 207/2009. Zgodnie z tym przepisem strona przegrywająca w postępowaniu w sprawie sprzeciwu powinna pokryć poniesione przez stronę wygrywającą

koszty istotne dla postępowania. Artykuł 85 ust. 1 rozporządzenia w sprawie wspólnotowego znaku towarowego nie ogranicza tego obowiązku do kosztów poniesionych z tytułu udzielenia pełnomocnictwa zawodowemu pełnomocnikowi w rozumieniu art. 93 ust. 1 rozporządzenia w sprawie wspólnotowego znaku towarowego. Zasada 94 rozporządzenia wykonującego rozporządzenie w sprawie wspólnotowego znaku towarowego również nie zawiera przepisu, zgodnie z którym jedynie koszty zawodowego pełnomocnictwa mogą podlegać zwrotowi. Zasada 94 ustanawia raczej „górną granicę” kosztów podlegających zwrotowi w przypadku, gdy zawodowy pełnomocnik działał w imieniu strony wygrywającej. W zakresie, w jakim zasada 94 rozporządzenia wykonującego rozporządzenie w sprawie wspólnotowego znaku towarowego ma być interpretowana jako zabraniająca jakiegokolwiek zwrotu kosztów w takim przypadku, jaki ma miejsce w niniejszej sprawie, zasada ta jest całkowicie sprzeczna z art. 85 ust. 1 rozporządzenia w sprawie wspólnotowego znaku towarowego, a zatem jest nieważna lub nie może być stosowana.

Skarga wniesiona w dniu 10 maja 2011 r. — Sanco przeciwko OHIM — Marsalman (Przedstawienie kurczaka)

(Sprawa T-249/11)

(2011/C 204/49)

Język skargi: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Sanco, SA (Barcelona, Hiszpania) (przedstawiciel: adwokat A. Segura Roda)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą była również: Marsalman, SL (Barcelona, Hiszpania)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie wniesienia w terminie skargi na decyzję Drugiej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 17 lutego 2011 r. w sprawie R 1073/2010-2 i w następstwie przeprowadzenia postępowania stwierdzenie nieważności tej decyzji i dokonanie odmowy rejestracji wspólnotowego znaku towarowego nr 6 675 383 dla wszystkich klas, dla których wystąpiono o tę rejestrację, jak również obciążenie OHIM kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: Marsalman, SL

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: Graficzny znak towarowy bez żadnych elementów słownych zawierający przedstawienie kurczaka umieszczonego w półkolu (zgłoszenie nr 6 675 383) dla towarów z klasy 29 i dla usług z klas 35 i 39.

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w postępowaniu w sprawie sprzeciwu: Skarżąca

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: Hiszpański znak towarowy bez żadnych elementów słownych zawierający przedstawienie kurczaka umieszczonego w owalu (nr 2 727 182), zarejestrowany dla towarów z klas 29 i 31

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: Częściowe uwzględnienie sprzeciwu

Decyzja Izby Odwoławczej: Oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: Błędne zastosowanie i interpretacja art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009.

Skarga wniesiona w dniu 20 maja 2011 r. — Ezz i in. przeciwko Radzie

(Sprawa T-256/11)

(2011/C 204/50)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Ahmed Abdelaziz Ezz (Giza, Egipt), Abba Mohammed Fawzi Ali Ahmed (Londyn, Zjednoczone Królestwo), Khadiga Ahmed Ahmed Kamel Yassin (Londyn, Zjednoczone Królestwo) i Shahinaz Abdel Azizabdel Wahab Al Naggar (Giza, Egipt) (przedstawiciele: M. Lester, Barrister, i J. Binns, Solicitor)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Rady 2011/172/WPZiB z dnia 21 marca 2011 r. dotyczącej środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom, podmiotom i organom w związku z sytuacją w Egipcie (Dz.U. 2011 L 76, s. 63) oraz rozporządzenia Rady (UE) nr 270/2011 z dnia 21 marca 2011 r. w sprawie środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom, podmiotom i organom w związku z sytuacją w Egipcie (Dz.U. 2011 L 76, s. 4), w zakresie, w jakim znajdują zastosowanie do skarżących.
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżący żądają w swojej skardze, zgodnie z art. 263 TFEU, stwierdzenia nieważności decyzji Rady 2011/172/WPZiB z dnia 21 marca 2011 r. dotyczącej środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom, podmiotom i organom w związku z sytuacją w Egipcie oraz rozporządzenia Rady (UE) nr 270/2011 z dnia 21 marca 2011 r. w sprawie środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom, podmiotom i organom w związku z sytuacją w Egipcie, w zakresie, w jakim znajdują one zastosowanie do skarżących.

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi pięć zarzutów.

- 1) W zarzucie pierwszym skarżący podnoszą, że kryterium przyjęcia środków ograniczających przeciwko skarżącym, określone w art. 1 decyzji Rady 2011/172/WPZiB i w art. 2 rozporządzenia Rady (UE) nr 270/2011, nie zostało spełnione. Ponadto twierdzą, że przywołane przez pozwaną podstawy jako uzasadnienie wydania środków ograniczających przeciwko skarżącym są całkowicie niejasne, niewłaściwe, nieoparte dowodami, nieuzasadnione i niewystarczające do uzasadnienia stosowania takich środków.
- 2) W zarzucie drugim skarżący utrzymują, że pozwana naruszyła prawo skarżących do obrony oraz prawo do skutecznej ochrony sądowej, ponieważ:

— środki ograniczające nie przewidują procedury informowania skarżących o dowodach, na których opierała się decyzja o zamrożeniu ich aktywów, umożliwiającej im skuteczne przedstawienie uwag na temat tych dowodów;

— uzasadnienie przedstawione w zaskarżonych aktach zawiera ogólne i niejasne twierdzenia bez poparcia na temat postępowań sądowych; oraz

— pozwana nie przedstawiła wystarczających informacji umożliwiających skarżącym skuteczne przedstawienie ich stanowiska, co nie pozwala Sądowi ocenić czy decyzja i ocena Rady były zasadny i oparte na przekonujących dowodach.

- 3) W zarzucie trzecim skarżący twierdzą, że pozwana nie przedstawiła im wystarczającego uzasadnienia wpisania ich do zaskarżonych aktów, z naruszeniem obowiązku jasnego przedstawienia rzeczywistych i konkretnych powodów uzasadniających jej decyzję, w tym konkretnych powodów indywidualnych, które skłoniły ją do uznania, że skarżący byli odpowiedzialni za sprzeniewierzenie egipskich funduszy państwowych.

- 4) W zarzucie drugim skarżący podnoszą, że pozwana bezzasadnie i nieproporcjonalnie naruszyła prawo własności skarżących oraz ich dobre imię, ponieważ:

— środki w postaci zamrożenia aktywów mają znaczący i długoterminowy wpływ na ich prawa podstawowe;

— są nieuzasadnione w zakresie ich stosowania do skarżących; oraz

— pozwana nie wykazała, że całkowite zamrożenie aktywów jest najmniej dolegliwym środkiem zapewnienia takiego celu, ani że bardzo poważna szkoda wyrządzona skarżącym jest uzasadniona i proporcjonalna

- 5) W zarzucie piątym skarżący utrzymują, że ich wpisanie przez Radę na listę osób, przeciwko którym stosować się będą środki ograniczające opiera się na oczywistym błędzie w ocenie.

Postanowienie Sądu z dnia 17 maja 2011 r. — Van Bennekom przeciwko Radzie i Komisji

(Sprawa T-206/96) ⁽¹⁾

(2011/C 204/51)

Język postępowania: niderlandzki

Prezes ósmej izby zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 74 z 8.3.1997.

Postanowienie Sądu z dnia 17 maja 2011 r. — Van Rossum przeciwko Radzie i Komisji**(Sprawa T-207/96) ⁽¹⁾**

(2011/C 204/52)

Język postępowania: niderlandzki

Prezes ósmej izby zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 74 z 8.3.1997.**Postanowienie Sądu z dnia 19 maja 2011 r. — ArcelorMittal Wire France i. in. przeciwko Komisji****(Sprawa T-385/10) ⁽¹⁾**

(2011/C 204/53)

Język postępowania: francuski

Prezes pierwszej izby zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 301 z 6.11.2010.

SĄD DO SPRAW SŁUŻBY PUBLICZNEJ

Skarga wniesiona w dniu 4 kwietnia 2011 r. — ZZ przeciwko Europołowi

(Sprawa F-34/11)

(2011/C 204/54)

Język postępowania: niderlandzki

Strony

Strona skarżąca: ZZ (przedstawiciel: adwokat D. Dane)

Strona pozwana: Europejski Urząd Policji (Europol)

Przedmiot i opis sporu

Stwierdzenie nieważności decyzji o zaszeregowaniu skarżącej do grupy AST 5.

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie nieważności decyzji z dnia 19 grudnia 2010 r., w której strona pozwana poinformowała skarżącą, że jej zaszeregowanie zostało utrzymane w grupie AST 5;
- obciążenie Europolu kosztami postępowania.

Skarga wniesiona w dniu 4 maja 2011 r. — ZZ przeciwko Europejskiemu Rzecznikowi Praw Obywatelskich

(Sprawa F-54/11)

(2011/C 204/55)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: ZZ (przedstawiciele: adwokaci L. Levi i A. Blot)

Strona pozwana: Europejski Rzecznik Praw Obywatelskich

Przedmiot i opis sporu

Stwierdzenie nieważności decyzji o zastosowaniu względem strony skarżącej sankcji w postaci wydalenia ze służby bez

utruty uprawnień emerytalnych. W konsekwencji, tytułem żądania głównego, wniosek o przywrócenie strony skarżącej do pracy na dawne stanowisko, a tytułem ewentualnym, przyznanie jej kwoty odpowiadającej wynagrodzeniu, jakie pobierałaby w okresie od wejścia w życie środka w postaci wydalenia ze służby a osiągnięciem przez nią wieku emerytalnego. W każdym razie przyznanie stronie skarżącej określonej kwoty tytułem zadośćuczynienia za krzywdę.

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie nieważności decyzji dyscyplinarnej Europejskiego Rzecznika Praw Obywatelskich z dnia 20 lipca 2010 r. o zastosowaniu względem strony skarżącej sankcji w postaci wydalenia ze służby bez utraty uprawnień emerytalnych;
- w razie potrzeby, stwierdzenie nieważności wyraźnej decyzji z dnia 18 stycznia 2011 r. oddalającej zażalenie;

O ile zaistnieje konieczność:

- tytułem głównym, stwierdzenie, że unieważnienie decyzji w sprawie wydalenia ze służby pociąga za sobą przywrócenie strony skarżącej do pracy z mocą wsteczną od dnia wejścia w życie decyzji w sprawie wydalenia ze służby, na stanowisko administratora w grupie zaszeregowania A5 stopień 2, jak również wypłatę kwot, do których była uprawniona za cały ten okres, powiększonych o odsetki za zwłokę w stopie o 2 punkty procentowe wyższej od stopy Europejskiego Banku Centralnego;
- tytułem ewentualnym, zasądzenie od pozwanego zapłaty kwoty odpowiadającej wynagrodzeniu, jakie strona skarżąca pobierałaby w okresie od wejścia w życie środka w postaci wydalenia ze służby w sierpniu 2010 r. do osiągnięcia wieku emerytalnego w lipcu 2040 r. oraz odpowiedniego dostosowania uprawnień strony skarżącej;
- w każdym razie, zasądzenie od pozwanego zapłaty kwoty 65 000 EUR tytułem zadośćuczynienia za krzywdę doznana przez stronę skarżącą;
- obciążenie Europejskiego Rzecznika Praw Obywatelskich kosztami postępowania.

CENY PRENUMERATY w 2011 r. (bez VAT, włącznie z normalną opłatą za dostawę przesyłki)

Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, wyłącznie wersja papierowa	w 22 językach urzędowych UE	1 100 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, wersja papierowa + roczne wydanie na płycie DVD	w 22 językach urzędowych UE	1 200 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, seria L, wyłącznie wersja papierowa	w 22 językach urzędowych UE	770 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, miesięczne wydanie na płycie DVD (komplet)	w 22 językach urzędowych UE	400 EUR/rok
Suplement do Dziennika Urzędowego (seria S) – Ogłoszenia o przetargach, płyta DVD raz w tygodniu	wielojęzyczny: w 23 językach urzędowych UE	300 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, seria C – Konkursy	w językach, których dotyczy konkurs	50 EUR/rok

Prenumerata *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*, który jest wydawany w językach urzędowych Unii, dostępna jest w 22 wersjach językowych. Dziennik Urzędowy składa się z dwóch serii – L (Legislacja) oraz C (Informacje i zawiadomienia).

Dla każdej wersji językowej jest otwierana osobna prenumerata.

Zgodnie z rozporządzeniem Rady (WE) nr 920/2005, opublikowanym w Dzienniku Urzędowym L 156 z dnia 18 czerwca 2005 r., instytucje Unii Europejskiej nie mają obowiązku sporządzania wszystkich aktów prawnych w języku irlandzkim ani publikowania ich w tym języku. W związku z tym irlandzkie wydania Dziennika Urzędowego sprzedawane są osobno.

Prenumerata Suplementu do Dziennika Urzędowego (seria S – Ogłoszenia o przetargach) obejmuje wszystkie 23 wersje językowe na pojedynczej płycie DVD.

Na żądanie prenumeratorzy *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej* mogą otrzymać różne załączniki do Dziennika Urzędowego. Prenumeratory informowani są o publikacji załączników poprzez zawiadomienia dołączane do *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*.

Sprzedaż i prenumerata

Prenumeratę różnych odpłatnych publikacji wydawanych okresowo, na przykład prenumeratę *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*, można zamówić u naszych dystrybutorów handlowych. Wykaz dystrybutorów handlowych znajduje się na stronie internetowej:

http://publications.europa.eu/others/agents/index_pl.htm

Portal EUR-Lex (<http://eur-lex.europa.eu>) zapewnia bezpośredni i bezpłatny dostęp do prawodawstwa Unii Europejskiej. EUR-Lex umożliwia dostęp do *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej* oraz traktatów, aktów prawnych, orzecnictwa i aktów przygotowawczych.

Dodatkowe informacje o Unii Europejskiej znajdują się na stronie: <http://europa.eu>

Urząd Publikacji Unii Europejskiej
2985 Luksemburg
LUKSEMBURG

PL